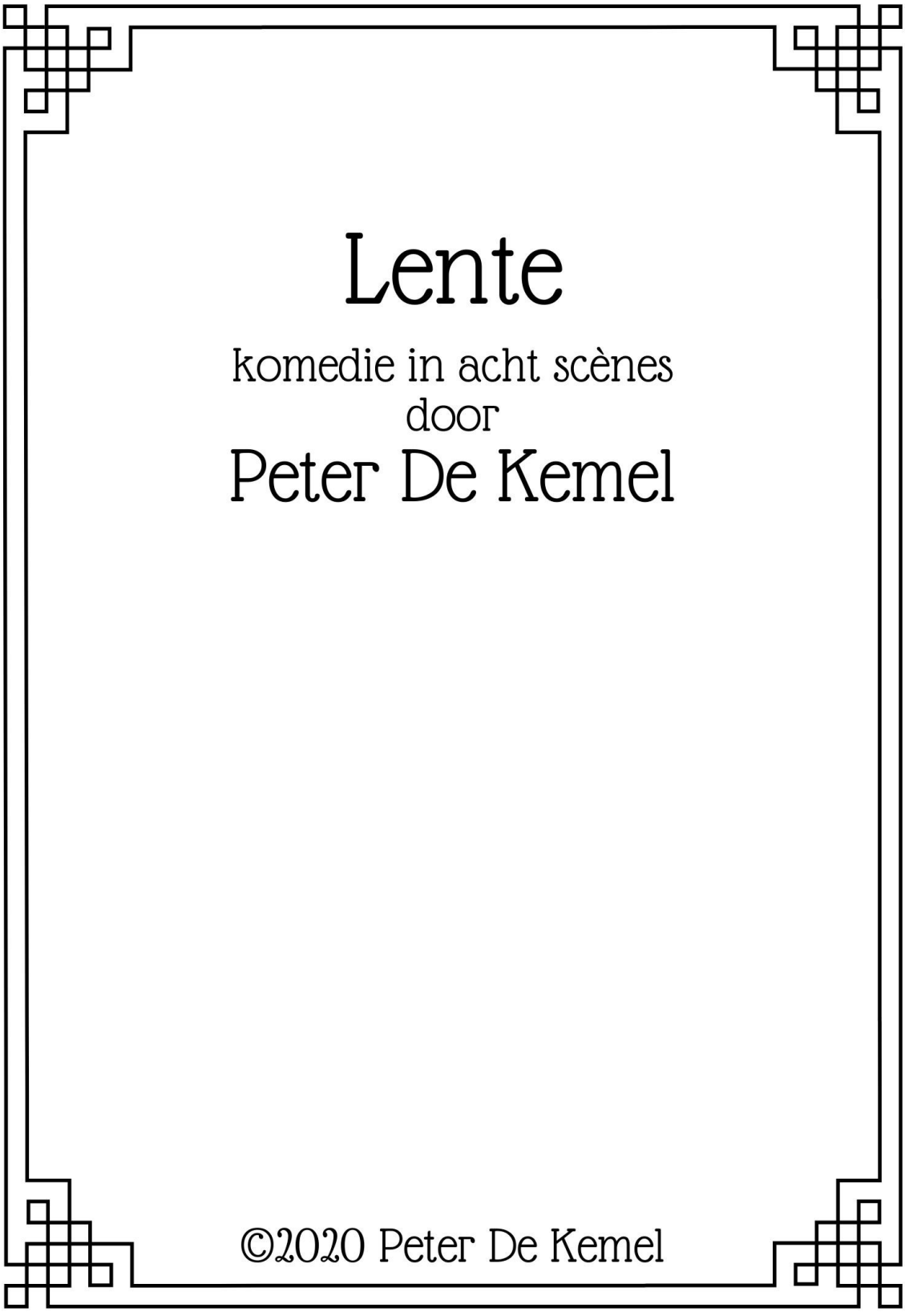

Lente

komedie in acht scènes
door

Peter De Kemel

©2020 Peter De Kemel

Opvoeringsrecht

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na contact met auteur Peter De Kemel.

Van de auteur ontvangt uw vereniging een schriftelijk opvoeringsbewijs en bewijs dat u de brochures veelvuldig mag kopiëren.

Het opvoeringsbewijs moet samen met de plaats en datum(s) van opvoering en zaalcapaciteit minstens tien dagen voor de eerste opvoering van het stuk naar de auteur worden gestuurd.

Door de auteur zal u een factuur worden toegestuurd.

De auteursrechten worden dus niet geïnd door Sabam.

De geïnde auteursrechten per voorstelling zijn gelijk aan de tarieven die door andere auteursrechtenorganisaties worden gehanteerd.

Wanneer uw vereniging niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, zullen volgens de auteurswet de rechten met 100% worden verhoogd.

Contactgegevens van de auteur:

Peter De Kemel
Oudenaardestraat 11a
9870 Zulte
0496/52.77.60
peter.de.kemel@telenet.be
www.peterdekemel.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

© 2020 Peter De Kemel

Lente

Volkse komedie in 8 scènes door Peter De Kemel

Naar de novelle 'Lente' van Cyriel Buysse

Personages:

Cordula Goetgebuer, 55

Belzemien Goetgebuer, haar broer, 60

Coben Goetgebuer, haar broer, 57

Constant Goetgebuer, haar broer, 53

Leontine Van Daelen, hun nichtje, 21

Tijdsverloop:

Het verhaal speelt zich af in Vlaanderen anno 1930.

Scène 1: Een namiddag in de lente

Scène 2: Acht dagen later, vijf uur in de namiddag

Scène 3: De volgende morgen

Scène 4: Dezelfde morgen, een uur later

Scène 5: Zondagmorgen, een uur later

Scène 6: Dezelfde dag, in de namiddag

Scène 7: Drie dagen later, in de namiddag

Scène 8: De volgende dag, in de namiddag

Het stuk werd origineel in het Nevels dialect geschreven.

De spreektaal waarin de novelle ‘Lente’ van Cyriel Buysse geschreven werd.

Om het stuk voor iedereen verstaanbaar te maken werd voor een spreektaal in de ‘ge-vorm’ gekozen.

Om het stuk opnieuw te kruiden met typische dialectuitdrukkingen kan het beter, vooraleer het op te voeren, weer omgezet worden naar plaatselijke streektaal.

Van heel wat Franse woorden van Leontine maken de 3 broers en Cordula hun eigen Franse versie. ‘Parijs’ wordt ‘Paris’. ‘Ca va’ wordt ‘Cavas’ ‘Bonjour’ wordt ‘Bonjours’ Van ‘Alors’ wordt dan weer de ‘s’ als eindletter uitgesproken.

Om het stuk volledig verstaanbaar te maken werd een AN vertaling gemaakt van dialectwoorden die nog in het stuk voorkomen.

Zulder	zij
gulder	jullie
klappen	spreken/praten
sneukeldrije	snoepgoed
ambeteren	koeioneren
tebinst	terwijl
Tenandere	daarbij
verstuiken	struikelen
plankier	stoep
cheekela	chocolade
Achternnoene	namiddag
’s nuchtings	’s morgens
Opflakkeringe	nieuwe adem krijgen
Tote	kus
de voute	boerenkamer boven de kelder
nen pui	een kikvors
Nevenst	naast
wulder	wij
het begint erop te trekken	het begint er op te gelijken
sebiet(s)	meteen
arrangeren	regelen
sjeeze	luxueus boerenrijtuig
de statie	het station
herrebekken	bekvechten
ge zijt snel geworden	je bent knap geworden
Vandeveurnoene	voormiddag
Vandennoene	middag
Blommen	bloemen
verlet hebben=tijdverlies	tijdverlies
Pretten	allure
dat is geen doeninge	dat is geen handeling
Ambras	ruzie
Tegare	samen
réveilde	wekker

Tallore	bord
Zeerder	sneller
Keten	ketting
Koleire	razernij
zich vergeven	zich vergiftigen
in den duik	in het geniep
Aardig	eigenaardig
Jantje Tek	worm
d'effrouwe	de juffrouw
Geern	gaarne, graag
Verachterd	achteruit gegaan
Chance	geluk
Koterhaak	kachelpook
Peinzen	denken

Decor:

Het decor stelt de boerenkeuken van de kinderen Goetgebuer voor ano 1930.

In het midden van de achterwand zit de deur die naar de gang gaat. Rechts van de gangdeur staat een keukenkast van middelmatige hoogte. Op die kast staat een beeld van O.L.VR.

Verder nog allerlei kleine spullen. Boven de kast hangt een horloge.

Links van de gangdeur zit in de muur een opening. In de opening zijn drie legplanken waar tal van keukenspullen op staan. Achteraan in de rechtse zijwand zit de ingangsdeur. Deze is echter nauwelijks zichtbaar omdat een tochtpaneel die horizontaal voor de deuropening staat haar het zicht ontnemt. Aan het tochtpaneel zijn aan de zichtbare zijde kapstokken bevestigd. In de rechtse zijwand zitten verder twee ramen. Deze worden van elkaar gescheiden door een klein muurtje. Voor dat muurtje staat een tafeltje met daarop weer keukenspullen. Boven het tafeltje hangt een heel klein kastje. Onder dat kastje een kleine kapstok waaraan weer keukenspullen ophangen.

Vooraan in de linkse wand zit de deur van een ingemaakte kast. Naast de kast zit een opening waarin een schouw staat. In de schouw staat de Leuvense stoof. Langs beide zijden van de stoof staat een rieten zetel. Bovenaan, in het uitspringende deel van de schouw zit een balk. Op de balk staan allerlei ijzeren blikken. Achteraan in de rechtse zijwand zit een deur die naar het achterhuis gaat.

EERSTE SCÈNE

Een namiddag in de lente. 14u20.

Cordula en Constant zitten aan tafel in de boerenkeuken.

CORDULA: Waar blijven zulder nu toch? Dat is nu al meer of twee uren dat ze bij tante zijn. Ze vergeten zulder zeker dat 't werk wacht.

CONSTANT: Ze zullen wel komen. 't Is teken dat tante veel te vertellen had.

CORDULA: 't Begint er inderdaad op te trekken.

CONSTANT: Kwestie vertelt ze vlak voor dat ze doodgaat nog rap heel haar leven eens niet.

CORDULA: Als ge maar zulk nen zever weet, zwijgt dan maar. Met zo een ziek mens moet er niet gelachen worden.

CONSTANT: 't Is maar als ze heel haar leven aan 't vertellen is dat ze hier d'eerste twee dagen nog niet zullen weer zijn. Tegen dat ze der vijfennegentig jaar doorgedraaid heeft aan haar tempo.

CORDULA: Veel zal ze niet te vertellen hebben, want ze heeft altijd heel sober en godsvruchtig geleefd.

CONSTANT: En hopelijk veel gespaard voor ons.

CORDULA: We kunnen er ook niet aan doen dat we d' enigste nog levende erfgenamen zijn hé!

CONSTANT: Jamaar, ik zit er anders niet mee in dat ik van haar moet delen hoor.

CORDULA: Als die non die haar komt verzorgen maar geen roet in 't eten komt strooien en met heel haar fortuin gaat lopen.

CONSTANT: Die non peinst daar niet op. Die is alleen bezig met ons Heer.

CORDULA: Ja ja, maar ge kent dat. Een oud mens en die non die daar altijd aan en bij is voor haar te verzorgen. Tussen twee Wees Gegroetjes door klappen ze van haar fortuin aan 't klooster te geven en tegen dan ze aan 't derde moeten beginnen, is 't al zover.

CONSTANT: Tante heeft zodanig godsvruchtig geleefd dat ze zo ook wel naar den hemel zal gaan. Ze moet hem niet afkopen. En ook daarbij, z' is wel ziek, maar wel nog altijd bij haar volle verstand hé.

CORDULA: Afwachten.

CONSTANT: Eh, natuurlijk afwachten. Kwestie overleeft ze ons alle vier nog niet.

CORDULA: Ons overleven!!! Dat ze haar dat eens durft riskeren! ...
En dat is onmogelijk waar. Haren adem piept nu al dat 't niet schoon meer is.

CONSTANT: Ja jamaar, krakende wagens lopen dikwijls nog langst van allemaal.

De hond blaft op het erf.

CORDULA: Zwijgt nekeer een beetje. Den hond blaft. Ze zullen daar zijn. We zullen sebiet gaan weten hoe laat dat het is.

De voordeur gaat open en Belzemien en Coben komen de boerenkeuken binnen.

CORDULA: En?!

BELZEMIEN: Wat en?

CORDULA: Hoe komt het dat ge zolang weggeweest zijt?

COBEN: Omdat ze meer piept dan klappt, hé Cordule. *Hij trekt zijn klompen uit en zet ze aan tochtpaneel.*

CORDULA: En hoe is 't ter nu mee?

BELZEMIEN: Eh, ze ligt zij daar waar. Juist gelijk verleden maand en al die maanden daarvoor. Alleen piept haar adem nu nog wat meer dan sedert de laatste keer dat we geweest zijn. *Hij trekt zijn klompen uit en zet ze aan tochtpaneel.*

CORDULA: z' Is dus weer verachterd?

BELZEMIEN: Verzwakt, en haar benen zijn wreed gezwollen.

COBEN: Ja, vermagerd, maar haar benen zijn verdikt.

CORDULA: Zo klappt ge over tante niet!

COBEN: z' Hoort het zij toch niet waar.

CORDULA: 't Is 't zelfde. Ge moet respect hebben voor dat mens.

COBEN: Precies als ze geen geld zou hebben, dat gij der compassie zoudt mee hebben. Ge zijt gij wel niet geïnteresseerd in tante Lisa die even ziek te bed ligt. En weet ge waarom niet? Omdat er uit dienen hoek geen sneukelderij te verwachten valt.

CORDULA: Sneukelderij! Sneukelderij!! En wat heeft ze gezegd? Wie krijgt er wat als ze doodgaat?

BELZEMIEN: Daar is er niet over gesproken. z' Is tenandere nog niet dood, hé Cordule.

CORDULA: Ze heeft dus niets gezegd over haar testament?

BELZEMIEN: Geen woord.

CORDULA: 'k Had het juist zo gepeinsd hé. We weten evenveel of van tevoren. Had ik moeten gaan dan ...

COBEN: 't Is misschien daarmee dat ze nooit achter u vraagt, hé Cordule.

CORDULA: Ja ja, allee, al die praat niet. De kwestie is dat we nog altijd niet weten als ze stopt met piepen ofdat we der gaan van delen.

CONSTANT: Natuurlijk gaan we der van delen. Waarom zou zij haar familie onterven?

BELZEMIEN: Tenzij dat ze alles aan Leontientje wilt geven.

CORDULA: Leontientje! Leontientje! Wie is dat nu weer? Heet die non zo misschien?

COBEN: Ge gaat nu toch niet komen vertellen dat ge Leontientje niet kent, hé Cordule. Ons Nichtje.

CORDULA: Dat ding uit Paris! Ons Aspassie haar dochter. Waarom zou tante nu al met eens ...?

BELZEMIEN: Omdat ze achter haar gevraagd heeft.

CORDULA: Hoe? Tante heeft ...?

BELZEMIEN: Ja. 't Is daarvoor dat ze ons laten komen heeft. Tante wilt dat wij ervoor zorgen dat ze haar nichtje uit Paris nog eens kan zien vooraleer dat ze dood gaat.

CORDULA: Dat versta ik niet goed hé. 't Is jaren geleden dat ze die kleine gezien heeft. En nu dat ze moet doodgaan zit ze met die Leontien in haar hoofd.

COBEN: z' Heeft het niet letterlijk gezegd, maar ik peins dat ze ga wachten van niet meer te piepen totdat ze haar nichtje nog eens gezien heeft.

CORDULA: Djuu djuu djuu. Ge zoudt er kramp van krijgen in alle twee uw billen tegelijkertijd. En wat hebt ge gezegd?

BELZEMIEN: Wat moesten we zeggen? Dat we er gingen voor zorgen natuurlijk.

CORDULA: Eh, ge zijt gulder zeker zot! Had gezegd dat ze ...

COBEN: Dat ze wat? Dood en begraven is zonder dan we het ooit geweten hebben?

CORDULA: Oooh, z' hebben ook weer eens iets moeten doen hé.

BELZEMIEN: We voelden duidelijk dat tante maar ga doodgaan achter dat ze haar nichtje nog eens gezien heeft. Wat moesten we doen? Zeggen dat we dat niet konden arrangeren en zo uit haar gratie vallen en ons erfenis verspelen?

CORDULA: Wie had er dat nu ooit gepeinsd dat tante al die pretten zou hebben vooraleer dat ze wilt doodgaan. Al de duvels uit d' helle zouden haar van 's morgens vroeg tot 's avonds laat moeten ambeteren tot vlak voor dat ze doodgaat. ... Haar nichtje uit Paris willen zien, allee... En waarom wilt zij perse hebben dat dat ding uit Paris nog naar hier komt? z' Heeft haar in heel haar leven met moeite twee keer gezien.

COBEN: Drie keer.

CORDULA: Twee keer!

COBEN: Drie keer!!!

CONSTANT: Twee keer of drie keer, dat speelt nu toch geen rol. Het is toch wel duidelijk dat alles met haar testament te maken zal hebben.

CORDULA: Met haar...! Ze ga haar willen bevoordelen hé. Dat lelijk ding uit Paris zal nog met den helft van ons deel weglopen.

CONSTANT: Lelijk ding! Volgens mij zal het ondertussen al een schone mademoiselle geworden zijn.

CORDULA: Een schone, een lelijke. Een normale of ene met nen hoek af. 't Is dat niet wat telt. 't Is hoeveel dat ze gaat meepakken naar Paris. En dat allemaal voor nooit iets gedaan t' hebben voor tante.

CONSTANT: En wat hebben wij voor tante gedaan? Achter haar gat geklapt.

BELZEMIEN: En de rest! Haar groenselhof gaan spitten. Haar appels en peren gaan trekken. Haar beerput uitzetten.

COBEN: Haar mee de sjeeze rondvoeren.

CONSTANT: Ja, maar dat deed ge graag. Want tebinst dat ge dat deed, moest ge op 't land niet werken.

CORDULA: d' Oude mensenziekte hé. Weer kinds beginnen worden. Waarom zou zij nu anders op dat lelijk ding uit Paris zitten peinzen.

BELZEMIEN: Ofwel hebben wij, zonder dat we het zelf beseften, iets misdaan waardoor dat we uit haar gratie gevallen zijn.

COBEN: Ik heb mij altijd gedragen als ik haar met de sjeeze rondreed.

CONSTANT: Ja, maar ge reed zodanig rap dat ze haast iedere keer in haar broek kakte van schrik als ze in uw kar zat.

COBEN: Gij zoudt beter zwijgen. Hoe dikwijls heeft ze niet horen zeggen dat ge zat rondliep in 't dorp de zondag.

CONSTANT: z' Had zij daar toch geen last van. 't Was mijn hoofd dat de maandag zeer deed.

CORDULA: Allee allee, al dat bekvechten niet.

CONSTANT: Maar van u zal ze ook wel weten dat ge wrekkig zijt, hoor Cordule. Kwestie heeft ze niet door dat ge 's nachts opstaat om te zitten cijferen hoeveel dat ge der gaat van delen.

BELZEMIEN: Daar zal zij allemaal niet met bezig zijn. Volgens mij wilt zij nichte Leontientje gewoon nog eens zien vooraleer dat ze doodgaat en zal ze haar het part van haar moeder geven waar ze recht op heeft.

CORDULA: Ons zuster is al haast acht jaar dood. Dat zou moeten verboden zijn dat ge nog iets kunt erven van iemand ...

BELZEMIEN: Maar Cordule, zijt eens zo vrekking niet. We hebben wij toch niets te kort.

CORDULA: Ik zou wat willen opzijzetten voor moest het slechten tijd worden.

BELZEMIEN: Laat ons liever eens praktisch afspreken voor als nichte Leontientje naar hier komt.

CORDULA: Naar hier?!! Ge wilt toch niet zeggen dat dat ding uit Paris hier gaat komen logeren.

BELZEMIEN: Wat moesten we anders voorstellen aan tante? Als ze hier met de trein uit Paris toekomt, kunnen we haar toch moeilijk aan de statie laten staan.

CORDULA: En om tante te plezieren moeten wij dat ding in huis pakken.

CONSTANT: We kunnen ze toch moeilijk in de schuur te slapen leggen hé. Als tante hoort dat we haar zo slecht behandelen, kunnen we zeker ons erfdeel vergeten.

CORDULA: 't Is tante die wilt dat ze komt. Ze kan ze bij haar te slapen leggen.

COBEN: Ge zijt zo bang dat ze met uw erfdeel gaat weglopen en ge zoudt nu de kat bij de melk zetten.

CORDULA: Welke kat?

CONSTANT: Als Leontientje hele dagen aan en bij tante is, zoudt het wel eens kunnen gebeuren dat tante vergeet dan we wij ook nog familie zijn en dat ze alles aan Leontientje geeft.

CORDULA: Djuu djuu djuu. Kramp in alle twee uw billen tegelijk zoudt ge ervan krijgen hé. Hoogsten ene keer mag ze er naar toe gaan en dan nog in aanwezigheid van ene van ons. ... In aanwezigheid van mij dus. En er naar kijken met haar ogen toe.

BELZEMIEN: Dus zullen we genoodzaakt zijn om Leontientje in huis te pakken.

COBEN: Hooo, 'k ben benieuwd hoedat ze er achter al die jaren gaat uitzien.

CORDULA: Begint ge het alweer te krijgen, ja? Ouwe patat.

CONSTANT: Ge zult weer weten van wat gedroomd.

COBEN: En gij zult ze vaneigens niet gerust kunnen laten.

CORDULA: Ge gaat van nu toch nog niet beginnen herrebekken voor dat ding. 't Is te hopen dat ze verschrikkelijk veel verlelijkt is, haar op haar bovenlip heeft, o benen heeft waardat er een zwijn kan tussen lopen. Dat haar ...

BELZEMIEN: Amaar Cordule, hoe spreekt gij nu. 't Is toch familie. Als ge het wel ingaat, is het zelfs ons enigste erfgename.

CORDULA: Dat zullen we wel zien als 't zover is. 't Is maar da mijnen adem nog niet piept.

CONSTANT: Nee, maar als ge zo voortdoet zoudt het wel eens kunnen gebeuren dat 't uw hart beu is van zo onregelmatig te moeten slaan.

CORDULA: Dat zijn geen doeningen waar. We moeten een kind in huis pakken dat we met moeite kennen. Hoelang is 't niet geleden dat we haar zelfs nog gezien hebben?

BELZEMIEN: Dat moet zijn van ... Van met haar communie.

CORDULA: Wel voilà kijk. Tien jaar haast. En nu moet dat hier aan ons tafel zitten, in ons huis slapen.

CONSTANT: 't Kan gemakkelijk gebeuren dat Cobe haar niet meer kent en met een ander naar huis komt als 't hij ze gaat afhalen aan de statie.

BELZEMIEN: Laat ons eens niet op de zaken vooruitlopen. Kwestie mag ze komen van haar vader. Sedert dat ons Aspasia gestorven is, hebben we zo goed of geen contact meer gehad met die vent en nu zoudt hij zijn dochter naar Nevele moeten sturen.

CORDULA: Die in Paris zullen daar ook niet achterlijk zijn, hoor Belzemien. Als 't hij hoort dat tante niet lang meer te leven heeft, zal 't hij ook wel door hebben dat er hier wat te rapen valt.

BELZEMIEN: We kunnen er blijven over reutelen, maar als we in de gratie van tante willen blijven, zullen we ze in huis moeten pakken.

CONSTANT: Tenzij dat ons Cordulleke beslist dat we tante haar geld niet moeten hebben.

CORDULA: Ja ja, lacht er maar mee. Let op mijn woorden, ambras zal er van voortkomen.

BELZEMIEN: Terzake nu. Ik schrijf dus nen brief waarin dat er staat dat tante niet lang meer te leven heeft en dat ze gevraagd heeft om haar nog eens te komen bezoeken.

CORDULA: Ja, en zet er maar in drukletters in dat ze haar niet moet haasten om naar hier te komen. Dat ze niet per se den eersten trein moet pakken.

BELZEMIEN: En schrijf ik dienen brief in 't Vlaams of in 't Frans.

CORDULA: Als ze hem in 't Vlaams niet kan lezen, dat ze hem dan niet leest. Ze moet niet peinzen als ze hier is dat ik mijn tong ga verstuiken om Frans tegen haar te klappen.

BELZEMIEN: We moeten nu al niet moeilijk beginnen doen van voor dat ze hier is, hé Cordule. Dat kind leest waarschijnlijk alles in 't Frans en voor mij is 't geen probleem om hem in 't Frans te schrijven. Zodus ...

CORDULA: Zodus schrijven we hem in 't Vlaams. Dat ze maar al begint met haar aan te passen.

COBEN: Zodus schrijven we hem in 't Vlaams. Ik kan geen Frans en 'k zou er toch ook graag eens een woordje kunnen tegen klappen als ze hier is.

CONSTANT: Maar ze kan zij zeker nog Vlaams. Ze sprak evengoed Vlaams of al de boerinnen hier als ze vertrokken is.

BELZEMIEN: Laten we het zekere voor het onzekere pakken. Ik zal hem zowel in 't Vlaams als in 't Frans schrijven.

CORDULA: Hoo, en compassie dat ze hebben met dat ding. Als ze hem bij mij in 't Vlaams niet zou kunnen lezen, zou ze hem niet moeten lezen.

CONSTANT: Allee Belzemien, haalt maar uw beste gemeentehuis woorden boven. Gij als man die in de gemeenteraad zit.

CORDULA: Ge moet daar niet teveel inschrijven in dienen brief. Een zin of drie is meer als genoeg.

CONSTANT: Ja. tante haar adem piept. Komt zo rap mogelijk. De kinders Goetgebeur.

TWEEDE SCÈNE

Acht dagen later. 16u40.

De drie broers en Cordula zijn in de boerenkeuken.

Belzemien staat met een brief in zijn hand.

COBEN: Lees hem nog eens dat we zeker zijn.

BELZEMIEN: *Leest traag de brief en probeert A.N. te lezen.*

Beminde nonkels en tante, Gij schrijft de mij in de Frans en in de Vlaams, maar om te bewijs dat ik de Vlaams niet heb de verleerd, zal ik jullie antwoord in de Vlaams.

Wat spijt het mij dat tante Zeunia is zo ziek. Als ze naar mij verlangt, dan zal ik de kom.

Volgende week, 4 april met de trein van vijf uur aan de station. Ik zal de nonkel die mij komt de afhaal nog wel de herken. Ik hoop dat ik jullie allen zal aantref in ene goede gezondheid. Uwe bemind nichtje, Leontine.

CONSTANT: Schoon hé. Lees dat laatste nog eens, Belzemien.

BELZEMIEN: Uw bemind ...

CORDULA: 't Zal beginnen gaan hé!!

COBEN: Wel wel wel, ze kan zij toch nog Vlaams.

CONSTANT: Geef mij eens die brief, Belzemien.

CORDULA: Voor wat moet gij die brief hebben? Geloof ge niet wat Belzemien zegt misschien?

CONSTANT: *Neemt de brief en ruikt eraan. Hooo!! En fijn dat hij riekt. Steekt de brief richting Belzemien zijn neus. Riekt eens. 't Is precies fijne zeep.*

BELZEMIEN: *Ruikt aan de brief, knikt en geeft de brief nu aan Coben.*

COBEN: Ja ja, waarlijk, hij riekt naar fijne zeep.

CONSTANT: 't Is t' hopen dat ons nichtje evengoed riekt of haar brief.

CORDULA: *Rukt de brief uit Coben zijn handen. Geef die brief maar hier.*

Drie ouwe loeders waardat ge daar staat. Peinst ge dat ge hier in een slecht huis zit misschien? En dat ding uit Paris kan zien dat z' hier met geen riekends goeds binnen komt. Of ze kan er wel zeker van zijn: 'k giet haar bazaar uit in de beek.

CONSTANT: Ge kunt toch beter goed rieken dan dat ge naar de varkens stinkt.

CORDULA: Ze komt hier met die vuiligheid niet binnen en daarmee al.

BELZEMIEN: We zullen wel zien.

CORDULA: Ge zoudt ulder beter realiseren welke ramp dat er ons overkomen is.

CONSTANT: Is dat nu een ramp? Nen brief krijgen dat goed riekt.

CORDULA: Nen brief dat goed riekt! Nen brief dat goed riekt! De vierden april, dat is de ramp!

BELZEMIEN: Waarom? Dat is toch gelijk welke dag dat dat kind toekomt. Met haar te gaan afhalen hebben we gedaan.

CORDULA: Gulder zijt echt geen schop onder ulder broek waard. Ge weet het misschien nog niet: maar ulder verstand g' hebt dat gekregen om het te gebruiken hé. Moest ge het nog niet doorhebben, de vierden april dat is vandaag en te vijven, dat is binnen een goed kwartier.

BELZEMIEN: Millidjuu!! Dan valt er geen tijd te verliezen. Binnenkort staat dat kind daar aan de statie en is daar niemand van ons. Wie gaat er haar gaan ophalen?

CONSTANT/COBEN: Ik!!

BELZEMIEN: Ik!!

CORDULA: Kijk kijk, 't is voor dat ding uit Paris te gaan ophalen en ze staan te springen. 't Is raar als ik ulder wat vraag dat ge zo haastig niet zijt.

CONSTANT: g' Hebt gij ons ook nog nooit gevraagd om u af t' halen aan de statie, hé Cordule. En ook daarbij, ge zijt gij ons nichtje niet ook hé.

CORDULA: Dat is 't. Er gaat een jong ding naar hier komen en ge weet alle drie al niet meer waar dat ulder hoofd staat. Cobe kan gaan.

CONSTANT: En waarom moet dat per se Cobe zijn?

CORDULA: Hij is toch gewoon van met tante op voyage te gaan.

CONSTANT: Maar 't is nu tante niet, maar nichte Leontientje.

COBEN: Dat is 't zelfde.

CONSTANT: Awel, als 't voor u 't zelfde is, rijdt gij dan met tante rond, ik zal met Leontientje rondrijden.

CORDULA: Hij moet met tante niet meer rondrijden, want ze ligt te piepen in haar bed. En ook daarbij, er moet niet rondgereden worden.

COBEN: Hoe gaat ze hier dan geraken?

CORDULA: Ge kunt ze te voet gaan halen, 't is zover niet.

BELZEMIEN: Alle allee, Cordule. Wat gaan de mensen wel niet zeggen als ze te weten komen dat we ons gasten te voet laten lopen van de statie naar hier.

CORDULA: Ons gasten! Een doodgewoon nichtje uit Paris.

COBEN: Als tante hier of daar naartoe moet, gaan we toch ook niet te voet.

CORDULA: Er is wel een groot verschil tussen haar en tante hé. Tante brengt geld en zij komt het halen. Als 't tegenzit verspelen we er ons erfdeel aan en we zouden ze nog moeten met paard en kar gaan ophalen.

BELZEMIEN: Cordule, we moeten redelijk blijven. Cobe ga haar gaan afhalen met de sjeeze.

CORDULA: Allee, 't verbetert nog. Inplaats van met een gewone kar gaan ze de sjeeze uithalen voor madam.

BELZEMIEN: We moeten laten zien dat we iets te betekenen hebben in 't dorp.

CONSTANT: Ja, en Cobe kan nu toch moeilijk Leontientje vervoeren in een kar waardat hij gisteren koestront met gevoerd heeft.

CORDULA: 't Is slechter ofdat het dochter van 't kasteel is die moet afgehaald worden. Moest het mijn goesting zijn: te voet zou ze kunnen komen.

BELZEMIEN: *Beslist.* We gaan ze gaan afhalen met de sjeeze.

CORDULE: Gelijk dat ge wilt hé. Maar als ge zinnens zijt van met de sjeeze te gaan, zult ge ze mogen beginnen uithalen. Als ge eerst nog wat herrebekt zult ge niet meer moeten rijden, want ze zal hier te voet staan.

COBEN: Ja, we kunnen er beter aan beginnen. *Hij gaat zijn klompen aantrekken.*

CORDULA: En ge kunt zien dat ge uw manieren houdt.

CONSTANT: Ja, dat ge heel de weg fluit. *Hij gaat zijn klompen aantrekken. Ook Belzemien trekt zijn klompen aan.*

COBEN: Waarom zou ik...?

CONSTANT: Als ge fluit kunt ge haar geen tote geven hé.

CORDULA: En zoudt ge nu alstubliet willen maken dat ge ulder sjeetze gaat gaan uithalen, want ge begint ferm op mijn zenuwen te werken.

CONSTANT: Ja, maar g' hebt nu wel zenuwen die wreed rap werken ook, hé Cordule.

De drie broers gaan weg via de voordeur.

CORDULA: *Kijkt naar de brief.* Allee, op wat trekt dat nu. Ge krijgt nen brief en drie donderslagen later staat ze aan de statie. Ze verfrommelt de brief, opent de Leuvense stoof en gooit hem erin.

Belzemien en Constant komen opnieuw de woonkamer binnen.

BELZEMIEN: Cobe is zijn sjeetze aan het uithalen. En wat moet er hier nog geregeld worden vooraleer dat nichte Leontientje toekomt?

CORDULA: Geregeld! Er moet hier juist niets geregeld worden. Alles zal hier blijven gelijk dat 't altijd al geweest is. Peinst ge dat we andere gewoontes gaan invoeren omdat die stadsmadam hier een paar dagen komt logeren. Als 't haar hier niet bevalt, kan Cobe haar terugvoeren naar de statie en kan ze met den eersten trein weer vertrekken naar Paris.

CONSTANT: *Maant Belzemien aan om in te grijpen.* Allee.

BELZEMIEN: Als ... Als oudste en baas van 't hof vind ik dat als ze hier is, dat 't in orde moet zijn.

CORDULA: Is ter iets dat zou moeten veranderd worden voor ulder madam misschien?

CONSTANT: Veranderen ... Dat nu wel niet.. Maar waar gaat ze slapen?

CORDULA: Eh, in een bed. Waar zou ze slapen?

CONSTANT: Dat weet ik ook, hé Cordule. Maar in welke kamer?

CORDULA: Op de voute. Naast mij in moeder haar oud bed.

CONSTANT: Dus niet in de beste kamer.

CORDULA: Eh, ge zoudt sebiel door de grond van schaamte moeten zakken dat ge zo iets durft voorstellen. Als ze hier geslapen heeft voor haar communie heeft ze bij mij op de voute geslapen. Dus nu ...

CONSTANT: Ze komt nu wel niet voor haar communie, hé Cordule.

CORDULA: Nee, misschien voor binnen enigste dagen met ons geld naar Paris te vertrekken. Feitelijk zouden we ze moeten in de schuur op een baal stro doen slapen. Op de voute zal ze slapen. Naast mij in moeder haar oud bed.

BELZEMIEN: We zullen nog wel zien.

CORDULA: In moeder haar oud bed zal 't zijn.

BELZEMIEN: Moet er hier nog wat gekuist worden?

CORDULA: Gekuist worden! Gaat ze geen schoenen aanhebben om hier rond te lopen misschien?

BELZEMIEN: Dat wel niet, maar ...

CORDULA: Wat hadden de schoon heren gepeinsd? Dat ik ga schuren omdat er een pretmadam op bezoek komt?

CONSTANT: Tuurlijk gaan we niet schuren, Cordule. ... Eens goed proper dweilen.

CORDULA: Volgens mij hebt ge gulder het goed zitten.

BELZEMIEN: Allee vooruit, Constant, ik haal nen emmer en nen jutezak en gij helpt Cordule hier dweilen.

CORDULA: Maar ...

BELZEMIEN: *Negeert haar.* En ik ga buiten het plankier eens vegen. *Af via de voordeur.*

CORDULA: Moest ge ze anders vragen om t' helpen dweilen, ge zoudt ze horen.

CONSTANT: *Trekt zijn klompen uit en zet ze aan het tochtpaneel.* Het zal waarschijnlijk ook de enige keer zijn dat Leontientje op bezoek komt en ...

CORDULA: Leontientje! Leontientje! Zit ulder verstand nu waarlijk in ulder voorbroek? *Ze gaat af via de deur naar de gang.*

CONSTANT: 't Kan niet missen dat zij nooit aan nen vent geraakt is hé.

BELZEMIEN: *Op via de voordeur met een emmer en jutezak.*
Allee vooruit en maakt dat 't op wat trekt of Cordule zit achter u.

CONSTANT: Ja, slaapwel. z' Heeft het weer goed zitten.

BELZEMIEN: Ge kent haar nu toch al langer of van vandaag of gisteren hé.
't Is nen veredelde kwezel. Tussen haar en die non die tante Zeunia verzorgt is ter maar één verschil: zij draagt geen kap.

CONSTANT: 't Is t' hopen dat ze wat bijdraait als Leontientje hier is.

BELZEMIEN: Wij zijn hier ook nog hé.

CONSTANT: Dat is waar. Maar 'k peins dan we ons nichtje in een straal van twee kilometers niet zullen mogen naderen.

BELZEMIEN: Ze zal wel bijdraaien. Als 't haar beu is van te zagen zal ze vanzelf wel stoppen.

CONSTANT: Dat wel. Maar Leontientje kan nu toch moeilijk bij haar op de voute slapen.

BELZEMIEN: Ja, 'k weet dat 't geen gemakkelijk bed is.

CONSTANT: Dat bed is nog 't minste. Maar hebt gij Cordule al horen grollen als z' in form is, een beer heeft er niets aan.
Al lachend. Ze kan natuurlijk altijd nog bij ene van ons slapen ook hé.

BELZEMIEN: Als ge wilt dat ge in veertien dagen geen praat krijgt, moet ge haar dat eens voorstellen. Maakt dat 't hier in orde is hé.

CONSTANT: Ik ga ervoor zorgen dat onze vloer niet teveel afsteekt bij dat schoon kindeke uit Paris.

Constant begint te dweilen. Belzemien verlaat de boerenkeuken via de voordeur. Cordula komt op uit de gangdeur met een mooier kleeid aan. Ze gaat voor de spiegel staan en schikt haar kleeid. Ze duwt haar borsten omhoog.

CORDULA: *Ze komt nu bij Constant. En dweilt zo nat niet. Anders is 't morgen nog niet droog.*

CONSTANT: *Kijkt haar aan. Ja, g' hebt uw beste kleed aan.*

CORDULA: Wat moet ik anders doen. Gulder met al ulder pretten voor dat nichtje dat moet komen. Anders zou ik wel afsteken bij haar.
Want ze zal hier natuurlijk heel de dag door lopen paraderen.

CONSTANT: Paraderen! Dat kind ...
Zwiert met zijn natte jutezak tegen haar enkels.

CORDULA: *Springt opzij. Al die stadsmadams hebben om ter meest pretten. Veel tralala en nen hoge hoed op. Maar voor de rest ... Geef mij maar een boerendochter met vuil onder haar nagels. Die weten tenminste wat werken is.*
'k Ga aan de knechten gaan zeggen dat ze tegen haar niet mogen klappen.

CONSTANT: En waarom ...?

CORDULA: Hoe minder dat ze weet. Hoe geruster dat ze slaapt.
Af via de deur naar het achterhuis.

CONSTANT: *Praat haar na. Kwezel zonder kap op.*

Constant dweilt met zijn rug naar de voordeur. De hand blaft. Even later komt Leontine via de voordeur binnen. Ze is vooraan de twintig en een knappe verschijning. Ze draagt een mooie zomerse jurk en een hoedje.
Ze draagt twee koffers. Ze kijkt in het rond en ziet dan Constant die op zijn knieën zit te dweilen. Ze komt in zijn rug staan en kucht.

LEONTINE: **Oncle Constant.**

CONSTANT: *Kijkt haar aan. Millidjuu! Allee nee, niet millidjuu. Potverdomme.*

LEONTINE: **Bonjour, oncle Constant.**

CONSTANT: Ah uih ... **Bonjours. Bonjours, nichte Leontientje.**
Hij gooit zijn jutezak in de emmer en veegt zijn handen droog aan zijn vest. Steekt zijn hand uit en geeft haar een hand.

LEONTINE: **Et un bisou.**

CONSTANT: Ah ... **Geern. Geern.** *Hij kust haar.*

LEONTINE: Quatre bisous, oncle Constant.

CONSTANT: Potverdomme, 't is hier haast Vlaamse kermis. *Geeft vier kussen.*
Dat ... Dat ... 't Is lang geleden hé. Hoe ... Hoe is 't met u? *Hij kijkt naar haar lengte en dan naar haar borsten.* **Wat zijt ge groot en snel geworden. Dedjuu dedjuu, is dat lang geleden. Blijft naar haar borsten kijken. En snel dat ge geworden zijt. ... Kijkt haar nu aan. Allee, ook groot hé.**

LEONTINE: *Tilt haar koffers op.* **Mag ik ...?** *Kijkt naar de tafel.*

CONSTANT: Ja ja, doe maar gelijk dat ge thuis zijt.

LEONTINE: *Gaat haar koffers bij de tafel zetten. Draait zich nu terug om naar Constant.*

CONSTANT: *Kijkt opnieuw naar haar borsten.* **Dedjuu dedjuu wat zijt ge snel geworden. En ... Hoe is 't met uw vader?**

LEONTINE: Avec papa?

CONSTANT: Awel ja, met papa dan. Hoe is 't avec met papa?

LEONTINE: Bien. Ik moest jullie vele groeten overmaak.

CONTANT: Doe ze weer, Leontientje. Veel groeten weer doen als ge in Paris zijt. Ge moet u natuurlijk niet haasten om weer te keren naar Paris, want ge zijt hier van harte welkom. U zeker niet haasten om weer te keren, Leontientje.

LEONTINE: *Kijkt om zich heen.* Er is hier weinig veranderd.

CONSTANT: Ja, 't kan best zijn dat de tijd hier af en toe wat stil staat. Maar in Paris gaat hij blijkbaar dikwijls dubbel zo rap vooruit. Want snel dat ge geworden zijt.

LEONTINE: En hoe gaat het met oncle Belzemien, oncle Coben? *Denkt even na.* Et tante ... Cordula?

CONTANT: Ah çavas hé. Cavas. Wel niet meer gegroeid. ... En zeker niet versneld. Alleen een jaar of tien ouder geworden. Maar nonkel Coben moet ge toch al gezien hebben.

LEONTINE: Excuse moi. Ge ...?

CONSTANT: Ewel, ja. Ge zijt toch samen met nonkel Coben en de sjeetze van de statie naar hier gekomen.

LEONTINE: Ik heb nog genen nonkel Coben en een sjee... *Kan het duidelijk niet uitspreken.*

CONSTANT: Een sjeeze, Leontientje. Ons schoonste kar. En gij hebt nog genen nonkel Coben ...?

LEONTINE: Non, genen oncle Coben gezien aan la gare. Ik dacht dat jullie mij waren de vergeet. ... Of dat ik de misschien niet was welkom.

CONSTANT: Niet welgekomen! Amaar nichte Leontientje toch. We stonden hier allemaal te springen om u met open armen t' ontvangen. *Draait zich nu van Leontine weg.* Allee, mee drie toch.

LEONTINE: Wat gij de zeg, oncle Constant?

CONSTANT: Dat ... Ewel dat ik niet versta hoe dat nonkel Coben ... Het kan niet anders. Ge moet mekaar gemist hebben, want hij is hier nochtans vertrokken met de sjeeze om u af t' halen. w' Hebben wel maar vandaag uw brief gekregen, vandaar dat 't allemaal nogal rap moeten gaan heeft. En zijt gij dan helemaal te voet van de la gare naar hier moeten komen?

LEONTINE: Non non. Enen boer heeft mij de tot hier gebracht met zijnen kar.

CONSTANT: Oooh! Ge wilt zeggen dat ge met azo een ordinaire boerenkar...

LEONTINE: Oui. *Nijpt haar neus dicht.* Et ...

CONSTANT: Een koestrontkar. Oohh, sa pu, sa stinkt, hé Leontientje. Maar allée, 't voornaamste is dat ge hier geraakt zijt hé.

LEONTINE: Nu zal oncle Coben daar wel de staan wacht op mij aan la gare.

CONSTANT: Oh, daar moet ge niet mee inzitten, Leontientje. Als 't hij daar lang genoeg gestaan heeft, zal zijn frank wel vallen dat er iets niet juist is.

LEONTINE: Maar alles gaat dus de goed met oncle Coben en Belzemien en tante Cordula.

CONSTANT: Ja. Ja ja, Alles gaat de goed hé.

LEONTINE: Et avec tante Zeunia?

CONSTANT: Ja ja. De goed hé.

LEONTINE: Oh. Je pensais dat zij op de sterf lag.

CONSTANT: Ah ja. De ... de niet goed hé. Op de sterf. Ja.

LEONTINE: Is het dan zo erg?

CONSTANT: Ja ja, haar einde nadert. De ... de fini et arrivé. Haar adem. Piepen!

LEONTINE: Dan kan ik misschien haar de beter eerst gaan opzoek.

CONSTANT: Awel eerst, dat gaat moeilijk zijn, hé Leontientje. Ge weet, oncle Coben staat daar nog altijd te wachten op u aan de la gare hé.

LEONTINE: Oh, c'est terrible.

CONSTANT: Terribelele. Ik heb er anders geen last van dat hij daar staat hoor, Leontientje. Ja, ik kan u natuurlijk met ons boerenpaard en ons sa pu sa stink kar voeren, maar ...

LEONTINE: Demain, dan maar. Het zou jammer zijn, nu dat ik er de ben, tante Zeunia...

CONSTANT: Haar kaars uitblaast voordat ze u gezien heeft.

LEONTINE: Souffler?

CONSTANT: Oui oui. Doodgaan. Haar laatste keer souffleren. *Doet dit.* Maar, maar wees gerust, Leontientje. Mijn broers zijn er een paar dagen geleden nog bij geweest en ze zijn er zeker van dat ze gaat wachten van te souffleren totdat ze u gezien heeft.

LEONTINE: Ik u de niet goed begrijp, oncle Constant.

CONSTANT: Pas op, ik weet eigenlijk ook niet juist hoe het allemaal in zijn haak zit. 't Is ook allemaal maar van horen zeggen hé. ... Voor dat ge eet wilt ge u misschien een beetje verfrissen, Leontientje? 't Was waarschijnlijk een vermoeiende reis zo helemaal uit Paris naar hier?

LEONTINE: Oui. Maar met al die gezonde lucht hier zal ik wel vlug op de krachten kom.

CONSTANT: Is de lucht hier dan veel gezonder dan bij ilder in Paris?

LEONTINE: Ah bien sur. Daar rijden ook voitures, oncle Constant. Maar hier met al die boom en dat groen.

CONSTANT: Ja ja, maar uih... in Paris kan de lucht toch nog zo slecht niet zijn. Als ik zie hoe snel dat gij uitgegroeid zijt.

LEONTINE: Oh, foei, oncle Constant.

CONSTANT: Ja, ge moet mij verexcuseren. Maar ik zeg wat da 'k zie en zie wat da 'k zeg.

LEONTINE: Het is ook al zolang geleed dat wij elkaar nog de heb gezien.

CONSTANT: Ge mocht al gezien zijn als ge uw communie deed. Maar bij nu is er toch geen vergelijk.

LEONTINE: Ge zijt enen charmeur, oncle Constant.

CONSTANT: Zoudt ge 't peinzen, Leontientje?

LEONTINE: Kunt ge mij dan nu mijnen chambre wijs, oncle Constant? *Ze neemt haar koffers.*

CONSTANT: Zeker datte! Zeker! ... Allee, 't is te zeggen. 't Is maar dat ik niet juist weet waar dat uw tante Cordula u ga chambren.

LEONTINE: Oh, ik ben de niet bang in de donker, oncle Constant. Het mag gerust une chambre voor mij de alleen zijn.

CONSTANT: Jaja, ik vind dat ook. Une chambre de alleene. ... Maar ...

BELZEMIEN: *Off, nabij de voordeur.* Verdoemme waar blijft hij nu?

CONSTANT: Kijk, nonkel Belzemien is op komst.

BELZEMIEN: *Komt de woonkamer binnen al pratend, hij merkt het tweetal niet meteen op. Trekt zijn klompen uit en zet ze aan het tochtpaneel. Hij zal met dat kind heel de parochie aan het rondrijden zijn om zolang mogelijk met haar alleen te kunnen zijn zeker.*

LEONTINE: Bonjour, oncle Belzemien.

BELZEMIEN: *Begrijpt het niet. Kijkt naar Constant, dan naar Leontine.*

CONSTANT: Ja ja, Leontientje is hier al, Belzemien.

LEONTINE: *Geeft hem een hand en vier kussen.*

BELZEMIEN: *Weet niet wat hem overkomt. Oh la.*

CONSTANT: Nen bisous, hé Belzemien.

LEONTINE: En hoe gaat het de met mon oncle Belzemien?

BELZEMIEN: Uih ... Goed. Goed, nichte Leontientje. Merci.

LEONTINE: Ge ziet er ook de goed uit, oncle Belzemien. Ge zijt niet de veranderd in die tien jaren.

BELZEMIEN: Ah nee? Twee keren merci dan.

CONSTANT: Ons nichtje is anders wel veranderd, hé Belzemien.

BELZEMIEN: Ja... Ja ja... 't Is een hele mademoiselle geworden. Ze ...

CONSTANT: Zeg het maar, Belzemien. z' Is snel uitgegroeid.

BELZEMIEN: Awel ja, ze ... *Kijkt naar haar borsten.* Ewel ja, ze zijn snel uitgegroeid. Dat ze snel uitgegroeid is. 'k Ben content van u nog eens te zien, nichte Leontientje.

LEONTINE: Ik ben ook ... zoekt het woord. 'content' van jullie te zien. Het is alleen jammer dat tante Zeunia ...

CONTANT: 't Is jammer dat nen mens zijn schoonste familielid maar te zien krijgt als er iemand in de familie moet doodgaan.

LEONTINE: Mais, oncle Constant!

CONSTANT: Ja, 'k weet het. 't Klinkt een beetje wreed, maar 't is wel de waarheid hé.

BELZEMIEN: En waar is Cobe?

CONSTANT: Aan de statie.

BELZEMIEN: Hoe aan de statie? En Nichte Leotientje is hier.

CONSTANT: Ze moeten mekaar daar gemist hebben. Leontientje is met nen anderen boer zijn sa pu sa stink kar naar hier gekomen.

BELZEMIEN: Oh! Ge wilt zeggen ... Ge moet ons pardonneren, nichte Leontientje, maar dat is volledig buiten onze wil om gebeurd.

LEONTINE: Ce n' est pas un problème, oncle Belzemien. Het de voornaamste is dat ik er de ben geraakt.

CONSTANT: Dat is juist. 't Voornaamste is dat ze hier bij ons is, hé Belzemien.

LEONTINE: Kan ik mij nu een beetje de verfris, oncle Belzemien?

BELZEMIEN: Ah natuurlijk. Water genoeg in Nevele. ... Maar ja ... 't Is te zeggen...
Kijkt naar Constant.

LEONTINE: Il y a un problème?

BELZEMIEN: Nee nee, nichte Leontientje. Geen probleem. 't Is maar dat we het er nog niet over g' had hebben in welke kamer dat we u gaan te slapen leggen.

LEONTINE: Het mag gerust ene chambre voor de mij alleen zijn.

BELZEMIEN: Ja ja, voor ons ook... Maar ...

LEONTINE: Hebt ge dan gene chambre de alleen?

BELZEMIEN: Jaja, de beste kamer. Maar ...

LEONTINE: Mag ik die dan de niet gebruik?

BELZEMIEN: Jaja, van ons wel. Maar ...

LEONTINE: Mais?

COBEN: *Off. Bij de voordeur.* Als er maar zulke afspraken zijn, kunnen ze hun werk in 't vervolg zelf doen.

BELZEMIEN: Nonkel Cobe is in aantocht, nichte Leontientje.

COBEN: *Komt de woonkamer binnen via de voordeur. Trekt zijn klompen uit en zet ze aan het tochtpaneel. Hij staat met zijn rug naar het drietal.* 'k Wil ilder maar zeggen dat ik hier weer ben, want dat er daar geen nichte Leontientje tezien was aan de statie. Dat ge in 't vervolg ilder zozegde geestige karweitjes zelf kunt doen.

Leontine gaat in de rug van Coben staan, ze tikt op zijn schouder. Coben draait zich nu om.

LEONTINE: Bonjour, oncle Coben. Steekt haar hand uit.

COBEN: Verdoeme verdoemme verdoemme. Wat krijgen we nu?

LEONTINE: Of foei, oncle Coben. Zo vloeken.

COBEN: Ge zoudt voor minder. Ik moet u gaan halen, ge stapt niet van den trein en ge zijt hier toch.

CONSTANT: 't Voornaamste is dat ze hier is, hé Coben. Dat kind wilt u een hand en een tote geven. Ziet ge dat niet.

COBEN: *Veegt met zijn handen zijn wangen schoon, veegt dan zijn handen aan zijn vest.*

LEONTINE: *Geeft hem een hand.*

Ik ben blij van u de terug te zien, oncle Coben.

COBEN: Ik ook, nichte Leontientje. 'k Ben content van contentement.

LEONTINE: Et quatre bisous omdat ge zolang op mij hebt de gewacht aan la gare.
Ze geeft hem vier kussen.

CONSTANT: Daarvoor kunt ge al eens een kwartierke aan de statie staan, hé Cobe.

COBEN: 'k Versta nog altijd niet hoe dat het mogelijk is dat ...

LEONTINE: We moeten elkaar gewoon de hebben gemist, oncle Coben. Ik was al uit de trein en vertrok toen gij de zijt gearriveerd.

COBEN: Ik vind het een wreed spijtige zaak. Ik ging anders voor dat we naar hier kwamen eens een toerke gedaan hebben met u met de sjeeze.

LEONTINE: Dat kunnen we één van de volgende dag, oncle Coben.

COBEN: Azo afgesproken, Leontientje.

CONSTANT: Moest het zijn dat nonkel Coben genen tijd of geen goesting heeft, dan doe ik met plezier een ritje met u, hé Leontientje.

COBEN: Gij hebt nog nooit een paardengareel in uw handen gehad.

CONSTANT: Nee, maar ik weet wel veel schoondere plekskes zijn in de parochie dan gij.

BELZEMIEN: Allee allee, ge gaat toch niet beginnen bekvechten waar dat nichte Leontientje bij is.

LEONTINE: *Ondeugend. Het lijkt wel of ze alle twee de zijn geïnteresseerd in mij, oncle Belzemien.*

BELZEMIEN: Ja. Jaja... Ewel ja... Ja.

LEONTINE: Ik zou mij nu willen verfris. Oncle Coben, weet gij waar ik mij kan de instaleer?

COBEN: Voor mijn part moogt gij u ... Allee ja, 't is te zeggen ... Er zijn twee mogelijkheden. Ofwel ... Maar daar gaat ge niet goed bij varen. Ofwel ... En dat is een groot probleem.

LEONTINE: Ik vrees dat ik niet echt kan de volg, oncle Coben.

CORDULA: *Komt de woonkamer binnen via de deur naar het achterhuis..*

COBEN: Dat probleem ga sebiets gaan opgelost zijn.

BELZEMIEN: En dat is nu nichte Leontientje, Cordule.

LEONTINE: *Gaat naar Cordula en geeft haar een hand. Bonjour, tante Cordula.*

CORDULA: Allee ook bejours hé.

Leontine wil haar vier kussens geven. Cordula trekt zich achteruit.

CORDULA: Wat? Wat krijgen we nu?

CONSTANT: Vier toten, Cordule. Parise mode.

CORDULA: *Wendt zich af. Amaar jongens toch. Die zou mij hier nu staan bezeveren. Kijkt terug naar Leontine. En ge zijt hier dus al.*

LEONTINE: Ca va, tante?

CORDULA: Cavas? Wel ...

CONSTANT: Ge moogt gij niet klagen, hé Cordule. Zo hele dagen omringd door u drie schone broers.

CORDULA: We weten het nu al wel hé. Al die onnozelheden niet. Wat moet dat kind anders wel niet peinzen van ons?

COBEN: Maar 't schijnt dat ze in Paris ook lachen, hoor Cordule.

BELZEMIEN: Nichte Leontientje. Als hoofd van de familie heet ik u van harte welkom. We zijn content dat ge hier een paar dagen bij ons wilt logeren. Ik hoop dat het u hier goed mag gaan en ge moet maar doen gelijk dat ge in Paris zijt.

CONSTANT: In klein Paris dan wel, hé Belzemien. Want 't is hier bijlange zo groot niet.

LEONTINE: Maar wel veel de schoner, oncle Constant. Alles is hier zo de fris en zo de groen.

COBEN: Ja, daarvoor is 't hier ook den boerenbuiten, hé Leontientje.

LEONTINE: Die akkers, die weiden.

BELZEMIEN: Hier is 't echte leven hé. En met de lente voor de deur. Binnenkort zal alles in bloei staan. De lammekes in den boomgaard.

LEONTINE: Et le silance. Als ik naar hier de kwam hoorde ik de wind in de takken van de boom speel.

BELZEMIEN: Uw reis naar hier zal u deugd doen, nichte Leontientje.

LEONTINE: Zeker de weet, oncle Belzemien. Ik zal mij hier echt de kunnen uitleef.

CONSTANT: Moest het zijn dat ge hulp nodig hebt, ge moet maar spreken, hé Leontientje.

LEONTINE: Gij moet mij de schoonste plekjes in le village laten zien, oncle Constant. We gaan naar de 'kronkels' langs de Leie.

CONSTANT: Geen probleem, Leontientje. D'accord sebiets.

COBEN: We kunnen er ook met de sjeeze naartoe gaan hoor, Leontientje. Ge moet dan zover te voet niet gaan.

LEONTINE En met u, oncle Coben, wil ik met uwen paard en uwen ... *Spreekt het weer moeizaam uit.* ... 'sjeeze' tous les villages environnants verken.

COBEN: Ik rij mee u van Nevele over Landegem naar Zomergem.

BELZEMIEN: Ja wel, ik sta anders ook ter uwer beschikking hoor, nichte Leontientje.

LEONTINE: En met u, oncle Belzemien, wil ik naar de pasgeboren lammetjes in de boomgaard gaan kijk.

BELZEMIEN: Awel ge moogt erop rekenen, nichte Leontientje. Als ik weet dat er een lammeke moet geboren worden, kom ik u halen.

CONSTANT: Ja, dat wordt hier den hemel op aarde voor u, Leontientje. Kwestie wilt ge nog weerkeren naar Paris. En ... ge blijft zolang ofdat ge wilt. We hebben wij toch een kamer die vrij staat, nietwaar Cordule?

CORDULA: 't Is spijtig dat ik het moet zeggen, maar uw nonkels vergeten dat ze boeren zijn en dat 't lente is. Ze peinzen waarschijnlijk dan d' aardappels hun eigen gaan planten en dat 't koren vanzelf in de grond gaat geraken. En ik vrees dat dat niet zal gaan door met de sjeeze door Nevele te rijden, langs de Leie te lopen en te kijken hoedat de lammekes geboren worden.

LEONTINE: Ik wil anders gerust de help zaai en plant, tante Cordula.

CONSTANT: Ah ja, gij bekijkt dat verkeerd, Cordule. De momenten dat wij niet langs de Leie lopen, gaat zij helpen met 't werk.

CORDULA: Gulder weet het misschien nog niet, maar dat is geen kind van den buiten, maar een standskind. Ene met... *Maakt een gebaar met haar handen van poten van een mol.* Een kind dat nog nooit een koe van dicht gezien heeft.

BELZEMIEN: Dat is op te lossen. Achter dat ik haar die schapen getoond heb, toon ik haar één voor één ons koeien. Dat komt allemaal wel in orde. Zorgen voor morgen en overmorgen.

LEONTINE: Oohh! Bijna was ik het de vergeet. Mijn papa heeft enen cadeau voor jullie...

CONSTANT: Hoorde dat Cordule. Nen cadeau.

CORDULA: *Kijkt nors van hem weg.*

LEONTINE: *Geeft een papieren zakje met daarin pralines aan Cordula.*
Pour toi et pour mes oncles.

CORDULA: *Opent snel het zakje.* Millidjuu!! Ge moet hier kijken. Cheekela.

LEONTINE: Eet ge dat, tante?

CORDULA: Zeker dat! Die dat dat niet eten, zijn niet waard dat ze leven. *Ze steekt snel een praline in haar mond. Ooohh en zo goed hé. 'k Ga moeten zien dat ik mijn tong niet mee inslik. Zeg aan papa Paris dat hij merci is, nichte Leontine.*
Steekt het zakje in de zak van haar schort.

CONSTANT: Cordule! Heb ik Leontientje niet horen zeggen voor u en voor mijn nonkels? g' Hebt het misschien niet door, maar die nonkels, dan zijn wij hé.

CORDULA: En dan?

CONSTANT: 't Is maar dat die nonkels nog niets g' had hebben.

CORDULA: Ge vergeet gij zeker dat 't midden de week is.

BELZEMIEN: En voor u niet misschien?

CORDULA: *Haalt het zakje met pralines terug uit de zak van haar schort. Allee vooruit, voor elk ene dan, want dat is wel geen goeds om in één keer op t' eten.*

De drie broers nemen elk een praline. Ook Cordula neemt een praline en knabbelt ze gulzig op.

CONSTANT: Hhmm! Ze smaakt even fijn ofdat ons nichtje eruitziet.

COBEN: Moet gij geen pralineke hebben, Leontientje?

LEONTINE: Ik moet aan mijn lijn denken, oncle Coben.

CORDULA: *Terwijl ze opnieuw een praline in haar mond steekt. Oh Heere, kind. Eh, ge zijt maar 't vel over de benen.*

CONSTANT: Daar hebt gij niet echt last van, hé Cordule.

CORDULA: *Kijkt hem misnoegd aan en steekt de zak met pralines in de zak van haar schort.*

BELZEMIEN: Nichte Leontientje, zegt aan papa Paris dat hij dat niet moest gedaan hebben, maar dat het in dank aangenomen is.

CONSTANT: En nu wordt het meer dan tijd dat nichte Leontientje haar een beetje kan opfrissen. *Hij neemt haar twee koffers. Als ge mij wilt volgen naar de beste kamer, Leontientje.*

CORDULA: Heila heila!! Waar gaat gij naartoe?

CONSTANT: Leontientje haar kamer tonen. Ja, ze weet zij hier de beste kamer niet zijn, hé Cordule.

CORDULA: Maar er was toch afgesproken...

LEONTINE: Zijn er dan problèmes?

BELZEMIEN: Wel luistert, nichte Leontientje ...

CORDULA: *Ze kucht heel luid en kijkt hem indringend aan. Belzemien stopt met praten.*

COBEN: Ja, we peinsden zo, Leontientje ...

CORDULA: *Ze kucht heel luid en kijkt hem indringend aan. Coben stopt met praten.*

CONSTANT: Ik zal het u uitleggen, Leontientje.

CORDULA: *Ze kucht heel luid en kijkt hem indringend aan.*

CONSTANT: *Kijkt doelbewust de andere kant op.* **Wij hadden gepeinsd, doordat gij uit Paris hier in den vreemden kwam, dat gij niet alleen zoudt durven slapen hebben. Vandaar dan we gepeinsd hadden dat ge best bij uw tante Cordula op de voute kon slapen.**

CORDULA: *Kijkt nu gelukzalig.*

CONSTANT: *Praat nu verder.* **Maar aangezien dat ge zelf gezegd hebt dat ge niet bang zijt om alleen te slapen, kunt ge mij nu volgen naar de beste kamer. Hij stapt naar de gangdeur.**

CORDULA: Maar ...!!

CONSTANT: 't Is langst hier, Leontientje.

CORDULA: Dat ...

CONSTANT: **Volg mij maar, Leontientje.**
Constant en Leontine af via de deur naar de gang.

CORDULA: Allee allee, op wat trekt dat hier. Wiens gedacht was dat? *Ze kijkt naar Belzemien die van haar wegstijgt, dit herhaalt zich bij Coben.* **Er weet weer niemand van iets. 't Is proper. Als ge maar weet dat het niet zal blijven duren. d' Effrouwe mag in de beste kamer slapen omdat ze niet bang is om alleen te slapen. Als ge maar weet dat ik ook niet bang ben van haar. Ze zal haar hier te gedragen hebben en haar mogen**

aanpassen. En dat langs de Leie lopen, met de sjeeze van hier naar daar rijden en naar de lammekes kijken, schrijf dat al maar op uldren buik. Gewerkt zal der worden. Af, deur achterhuis.

Coben en Belzemien staan recht en kijken elkaar beteuterd aan.

CORDULA: *Komt opnieuw de boerenkeuken binnen. En 'k hoop uit de grond van mijn hart dat die matras vol met vlooiën zit en dat ze de hele nacht door in haar gat bijten. Af, deur achterhuis.*

COBEN: *Ge zoudt toch echt niet zeggen dat dat ons zuster is hé. Beiden af via de voordeur.*

DERDE SCÈNE

De volgende morgen. 07u50.

Op tafel staat een koffiekann en enkele kommen om koffie uit te drinken. Cordula snijdt boterhammen. Ze legt het brood neer, gaat behoedzaam naar de voordeur, opent deze, sluit deze weer af en sluipt dan snel naar de keukenkast. Ze haalt er het zakje met pralines uit en steekt er snel ene in haar mond. Ze gaat naar de tafel, neemt het brood om verder te snijden, legt het neer en gaat snel weer naar de kast. Ze opent ze en neemt opnieuw een praline. Net als ze deze in haar mond heeft gestopt, gaat de voordeur open en komt Constant binnen. Ze knabbelt snel.

CONSTANT: Cordule. *Trekt zijn klompen uit en zet ze aan het tochtpaneel, gaat aan tafel zitten.*

CORDULA: *Kan niet direct antwoorden vanwege de praline in haar mond. Slikt de praline door. Constant.* *Ze gaat nu verder met brood te snijden.*
Is Belzemien al weer van bij tante?

CONSTANT: *'k Heb hem toch al op 't hof zien lopen. Hij giet zich koffie uit.*

CORDULA: *En hoe is 't ermee?*

CONSTANT: *'k Zou 't niet weten. 'k Heb nog de tijd niet gehad om het hem te vragen.*

CORDULA: *Zijn de twee knechten al naar 't land?*

CONSTANT: *Ze zijn juist vertrokken.*

CORDULA: *Juist vertrokken! Eh, anders zijn ze daar al een uur.*

CONSTANT: *We zijn wat later aan de beesten kunnen beginnen.*

CORDULA: *Eh natuurlijk. Ge geraakte uit ulder bed niet. Allemaal de schuld van dat Paris ding. Vertellen, vertellen gisterenavond en 's nuchtings geraken de schoon heren dan uit ulder bed niet.*

CONSTANT: *Is Leontientje nog niet wakker?*

CORDULA: *Ja bij neens. 'k Ben al een paar keren aan haar kamerdeur gaan luisteren, maar 't is daar niets t' horen. Als ge maar weet dat dat goed is voor enen avond. Al die simpele vertellingen. 't Is gewerkt dat er moet worden.*

CONSTANT: Dat kind is hier maar voor een paar dagen en kwestie zien we haar daarna nog ooit weer.

CORDULA: Dat kind! Dat kind! Ze gaat zij hier de gewoonten niet veranderen.

CONSTANT: *Neemt zich een boterham.* We zullen vanavond wat langer werken.

CORDULA: Eh, 't is ulder geraden! En kunt ge nu al niet meer wachten op d' ander voor te beginnen eten? Is dat ook al een nieuwe gewoonte?

CONSTANT: Ja, ze blijven weg. *Legt zijn boterham terug.*

Belzemien komt binnen via de voordeur. Trekt zijn klompen uit en zet ze aan het tochtpaneel.

BELZEMIEN: Dat 't vroeg dag was vandaag.

CORDULA: Kruipt nog wat later in uw bed, ge zult dan zeker niet uitgeslapen zijn.

BELZEMIEN: *Terwijl hij naar de tafel komt.* Nog iets, Cordule?

CORDULA: 't Is toch waar. Sedert dat dat ding uit Paris hier is, verandert alles. Binnenkort zullen wij ons mogen aanpassen aan haar in plaats van zij aan ons.

BELZEMIEN: Ge gaat toch weer niet heel den dag op uw paard zitten hé.

CORDULA: 'k Ben curieus moesten wij naar Paris gaan ofdat we wij daar ook al die pretten zouden moeten hebben.

BELZEMIEN: Pretten! Dat kind heeft zij geen pretten.

CORDULA: Vandaag nog niet, dat is juist. Ze kan ook nog niet want ze ligt nog met haar luie kont in haar bed. Binnenkort schijnt de zon in haar gat terwijl dat ze nog in haar bed ligt.

BELZEMIEN: Voor wat moet zij van te vijven opstaan. z' Heeft hier toch niets te doen, want z' is op vakantie.

CORDULA: Als ze maar niet peinst dat ik haar meid zal zijn.

BELZEMIEN: We gaan nu niet zagen, maar eten.

CORDULA: 't Is maar dat Cobe hier nog niet is. Waar zit diene schonen heer? Ergens op een baal stro zijn roes aan 't uitslapen?

COBEN: *Komt de woonkamer binnen. Ik kom rechtstreeks uit de stallen als ge 't per se wilt weten. Trekt zijn klompen uit en zet ze aan het tochtpaneel.*

CONSTANT: Ge moet er niet opletten, Cobe. z' Heeft teveel Cheekela. g' eten. Hij ligt op haar maag.

CORDULA: En zet u nu maar aan tafel dat we kunnen beginnen eten dat ge dan kunt vertrekken naar 't land.

COBEN: *Gaat aan tafel zitten. Is Leontientje nog niet wakker?*

CORDULA: Ze ligt ...

BELZEMIEN: *Onderbreekt haar. Hij maakt een kruisteken. In de naam van ... Ook de anderen maken een kruisteken.*

CORDULA: *Begint luidop en heel vurig het Wees Gegroet te lezen. Wees Gegroet Maria. Vol van ...*

BELZEMIEN: *Onderbreekt haar. Amen.*

Iedereen begint in stilte te eten.

CONSTANT: 't Is toch aardig dat Leontientje hier nog niet is. Ze zal toch niet ziek in haar bed liggen zeker.

BELZEMIEN: Ge kunt nooit weten dat die lange reis op die trein haar wat misvallen is.

COBEN: En dan die verandering van lucht.

CONSTANT: *Stelt zich recht. Ik zou misschien toch beter eens gaan kijken ofdat ...*

CORDULA: Niets van! Eten en zwijgen, dat gaat ge doen. Sedert wanneer wordt er hier zo maar over en weer geklapt als we aan tafel zitten?

BELZEMIEN: Het is ons plicht om bezorgd over haar te zijn. Zie dat ze anders ziek terug naar Paris moet vertrekken.

CORDULA: Gulder zit meer met dat ding in ulder hoofd dan met ulder werk.

De gangdeur gaat open en Leontine verschijnt in haar nachthemd. De drie broers weten niet wat ze te zien krijgen.

LEONTINE: Bonjours, toute la famille!

De drie broers praten door elkaar.

COBEN/BELZEMIEN/CONSTANT: Ooohhh!!!

COBEN: Ah, Leontientje.

BELZEMIEN: Nichte Leontientje, goed geslapen?

CONSTANT: Leontientje! Ge zijt daar. We begonnen al wat ongerust te worden.

CORDULA: Amaar jongens toch! Ge beseft toch dat ge in uw ondergoed loopt.

LEONTINE: Bien sur, tante Cordula.

CORDULA: Jamaar dat ... Dat ... *Gaat met horizontaal uitgestrekte armen voor Leontine staan. Dat gaat zo maar niet hoor. Als uw nonkels u hier zo zien lopen, slaat hun hart d' eerste veertien dagen tilt.*

CONSTANT: Ik zit daar anders niet mee in dat mijn hart eens een beetje tilt slaat, hoor Cordule.

LEONTINE: *Gaat bij Constant die ze een kus geeft.* **Oncle Constant.**

CONSTANT: Leontientje. Goed geslapen?

LEONTINE: Oui oui, oncle Constant. *Ze gaat nu bij Belzemien. Kust hem.*
Oncle Belzemien.

BELZEMIEN: Nichte Leontientje. Was 't bed hier even goed of in Paris?

LEONTINE: Bien sur.

CORDULA: Terzijde. *Die vlooiën hebben toch wel in haar gat niet gebeten zeker.*

LEONTINE: Ik werd wakker door het fluiten van les oiseaux.

CORDULA: Terzijde. *Ik door mijn réveil die afliep.*

LEONTINE: Oncle Coben. *Geeft hem een kus.*
Et tante Cordula. *Wil Cordula een kus geven.*

CORDULA: Wendt zich af. *Amaar jongens toch! Die zou niets anders doen of mij bezeveren. Zet u nu maar aan tafel. 'k Was zinnens van de tafel af te ruimen.*

LEONTINE: *Gaat aan tafel zitten.*

CONSTANT: g' Hebt uw beste kostuum aan, Leontientje.

LEONTINE: *Ondeugend.* Ge bedoelt, oncle Constant?

COBEN: *Speels.* Dat ge nog in uw nachthemdeke loopt.

LEONTINE: In Paris loop ik sommige dagen zo tot l' après midi.

CORDULA: *Aapt haar na.* "Zo tot la..." Amaar jongens toch. Hier is dat wel de gewoonte niet. Hier zal dat niet kunnen doorgaan. Als ge g'eten hebt, moogt ge deftige kleren aandoen. Dat trekt op niets. Jonk vrouwvolk dat in hun nachthemd rondloopt. Moesten ze dat hier op den buiten zien, ze klappen der veertien dagen schande van.

BELZEMIEN: Wie loopt er hier over de vloer. Als dat kind nu 's nuchtings ...

CORDULA: We gaan er hier geen slecht huis van maken. Zo een licht nachthemdeke. Ik zie .. Ge kunt er zodanig doorkijken dat ik zie wat dat er van gisterenavond nog in haar maag zit.

CONSTANT: Ze kleedt haar naar 't weer, Cordule. 't Is lente, ze staat er luchtig op.

CORDULA: Begint nu maar te zwijgen met al uwe vuile praat.

COBEN: *Neemt een boterham.* Een boterhammeke met pruimenconfituur, Leontientje?

LEONTINE: Oui. C'est gentil, oncle Coben.

COBEN: *Praat heel slecht Frans.* Gentil! Oui oui. Je suis gentil. Ik ben de gentielsten van allemaal hier, Leontientje. *Hij smeert confituur op haar boterham.*

BELZEMIEN: En wat staat er vandaag op 't programma, nichte Leontientje?

LEONTINE: Wel, ik had zo gedacht om samen met mes oncles ...

CORDULA: Ik heb ook iets gedacht. Eerst gaan we naar tante Zeunia. 't Is tenslotte daarvoor dat ge naar hier gekomen zijt hé.

COBEN: Een goed gedacht. Ik zal ulder voeren met de sjeze.

CORDULA: Samen met uw broers koestront naar 't land voeren, dat gaat gij doen.

COBEN: Ja, 't is niet dat ik niet wil. Maar soms moet er ook nog eens koestront gevoerd worden hé.

CORDULA: *Neemt het laatste stukje boterham uit Leontine haar hand. En Leontine kan haar nu beter gaan aankleden dat we kunnen vertrekken naar tante. 'k Moet zien dat ik op tijds weer ben om aan mijn eten te beginnen.*

LEONTINE: Hebt ge une préférence van welk kleed ik aantrek, tante Cordula?

CORDULA: Doe dat van gisteren nog maar eens aan.

LEONTINE: *Op weg naar de deur van de gang draait Leontine zich om en wuift speels, ondeugend naar haar nonkels. Oncles de sucre.*

De drie broers wuiven speels terug.

CONSTANT: Hooo!! Leontientje

COBEN: Saluut hé.

BELZEMIEN: 't Zal tot vandennoene zijn, nichte Leontientje.

Leontine af deur naar de gang.

CORDULA: Grote onnozelaars waar dat ge daar zit. 't Is gelijk dat ge alle drie weer kinds begint te worden.

CONSTANT: We zijn wij gewoon vriendelijk tegen ons nichtje.

CORDULA: Vriendelijk! Ulder ogen worden aangetrokken naar twintig centimeters boven haar navelput. Moest ik niet beter weten, 'k zou beginnen peinzen dat ge der alle drie verliefd op zijt.

CONSTANT: We zullen een beetje van de lente in ons hebben, hé Cordule. Lentekriebels.

CORDULA: Dat 't kriebelt waar dat het wilt. Ge kunt zien dat ge in 't vervolg ulder manieren houdt. Binnenkort beginnen de mensen ervan te klappen. En ge ziet toch dan haar bedoelingen niet zuiver zijn.

COBEN: Ah nee? 't Ziet er nochtans een fris en zuiver kind uit.

CORDULA: Wat zei ze als ze daarjuist voortging?

BELZEMIEN: Goeiendag.

CORDULA: Goeiendag, wie?

CONSTANT: Nonkels. Dat zijn we toch.

CORDULA: Suikernonkels! Weet ge met wat dat z' in haar hoofd zit?! *Maakt met haar duim en wijsvinger een gebaar van geld. Hier zie!*

COBEN: Cordule, 't is niet omdat gij alleene maar op geld peinst dat iedereen zo is hé.

CORDULA: 'k Zal toch mijn ogen de kost geven bij tante. Gene minuut alleen zal ze der mee zijn. En vertrekt nu maar naar 't land dat ge nog wat gedaan hebt tegen vandennoene.

De drie broers kijken elkaar aan. Het is duidelijk dat ze nog iets willen zeggen.

CORDULA: Ewel, op wie wacht ge?

BELZEMIEN: Wel ... Constant heeft u nog iets te zeggen.

CORDULA: Dat hij er dan maar aan begint.

CONSTANT: Wel, vandennuchting in de stallen hebben we zo tegen mekaar gezegd: "Hoe gaan we dat nu doen met 't eten nu dat Leontientje hier is."

CORDULA: Mee 't eten! Eh een tallore bijzetten. Daar moet er nu toch geen probleem van gemaakt worden.

COBEN: Dat is iets dat nu toch niet gaat waar, Cordule. Dat kind is heel anders opgevoed. Parise mode es ...

CORDULA: Ze moest dan in Paris gebleven zijn.

CONSTANT: 't Is maar als 't haar hier niet bevalt, dat ze zal beginnen vermageren.

BELZEMIEN: Ja, zie dat ze daarachter in Paris vertelt hoe pover dat ze hier maar ontvangen is. Heel de familie zal schande klappen van ons.

CORDULA: We zullen 't niet horen. We zitten er ver genoeg van.

Constant en Coben kijken naar Belzemien en maken hem duidelijk dat hij moet ingrijpen.

BELZEMIEN: Hoort eens hier, Cordule. De meerderheid beslist er anders over.

CORDULA: Ah ja! En wat hebben de beschermengels van die schone madam uit Paris gepeinsd dan we zouden moeten doen voor ulder prinses?

BELZEMIEN: Ewel ... Ja ... *Kijkt naar zijn twee broers.*

CORDULA: Ga 'k het nog weten vandaag?

CONSTANT: Wij zijn gewoon van 's avonds karnemelkpap met roggen smoutboterhammen t' eten en daarachter gestampde aardappels met kaantjessaus, maar Leontientje ...

CORDULA: 'k Hoor ulder al afkomen. Als ge maar weet dat ulder vlieger niet zal opgaan. Wat had ge gepeinsd? Dat ik speciaal ga koken voor ulder prinses?

BELZEMIEN: Wel, nee...

CORDULA: Vaneigens niet. Mee-eten mee den hoop gaat ze doen. Wat is dat nu.

CONSTANT: In Paris eet Leontientje een gekookt eitje of een boterhammeke met kaas of vlees, met een glazeke wijn.

CORDULA: 't Verbeteret nog! Ze gaan nu al beginnen met wijn uit te halen ook.

COBEN: Maar z' heeft gezegd dat bier anders ook goed is.

CORDULA: Ge weet toch dat er hier maar bier op tafel komt voor speciale aangelegenheden. En dan nog. Op wat trekt dat. Een jong vrouwmens dat alkool drinkt. Voor dat ze 't weet, is ze verslaafd aan den alkool.

Constant en Coben maken Belzemien duidelijk dat hij moet ingrijpen.

BELZEMIEN: Luistert eens hier, Cordule. De meerderheid heeft beslist dat Leontientje bij haar eten een glazeke bier krijgt.

CORDULA: De meerderheid! 't Zijn mij nogal de gasten die de meerderheid vormen. Ge moet ze hier eens zien zitten. Met de slapers in hun ogen en al moe van voor dat ze begonnen zijn met werken.

BELZEMIEN: Dat is dus ...

CORDULA: Doe maar hé. Doe maar. Dat ik het mij niet meer aantrek. Ga al maar aan ulder kiekens gaan zeggen dat ze wat zeerder zullen moeten leggen. Want ze zitten met vlooiën en ze leggen haast niet meer.

COBEN: We kunnen altijd nog een paar eiers kopen nevenst de deur.

CORDULA: Beginde gulder waarachtig toch zot te worden. Binnenkort geeft ge haar drie keren per dag vlees en eiers. Hebt ge ook al eens gepeinsd wie dat er dat ga betalen?

BELZEMIEN: We moeten toch iets doen voor haar content te stellen.

CORDULA: Content stellen heten ze dat. Ze mag hier al in de beste kamer slapen en ze gaan ze nu nog vetmesten voordat ze ze weer op de trein zetten ook. ... Ge doet maar hé. Als 't zover komt, zegt ge mij maar wie dat er gaat betalen.

CONSTANT: Ik ga betalen!

CORDULA: Met de knoppen van uw voorbroek zeker.

CONSTANT: Ik lever wat in van mijn drinkgeld de zondag.

CORDULA: Gelijk dat ge wilt hé. Ik Vind wel dat 't ver gekomen is dat ge liever hebt dat nen andere zat is in uw plaats.

COBEN: Zijn al de problemen dan opgelost?

CORDULA: Ik vind dat we het al ver gebracht hebben. w' Hebben een koningsdochter op logement.

COBEN: Gij kunt toch overdrijven, Cordule. 't Is precies gelijk ofdat we gaan geruïneerd zijn als dat kind hier een paar dagen blijft.

CORDULA: Als we ze nog ooit kwijt gaan geraken. Gelijk dat ge bezig zijt met haar in de watten te leggen.

CONSTANT: We zullen sparen als 't op is.

LEONTINE: *Komt de boerenkeuken binnen via de gangdeur. Ah mijn allerliefste oncles de sucre zijn er nog altijd.*

CORDULA: *Speelt met haar hand achter haar oor. Hebt ge het gehoord? "Allerliefste oncles de sucre."* Ja. Ze peinzen dat er niet meer moet gewerkt worden. Dat de gebraden kiekens de zondag zo in hun mond gaan vliegen.

BELZEMIEN: Ja, nu wordt het toch meer of tijd dan we ...

LEONTINE: Gaan zaaien?

CONSTANT: Dat zal voor morgen zijn, Leontientje.

LEONTINE: Dat zou ik ook wel eens willen de probeer. Zo ... *Ze draait in het rond en maakt zaaiende bewegingen met haar arm.* Fwiet! En enkele maand de later is de koren rijp.

CONSTANT: Ewel, ge moogt gij ...

CORDULA: En alles op nen hoop zaaien zeker. Maakt maar datte nu 'Fwiet' naar 't land zijt.

CONSTANT: 't Zal voor nen andere keer zijn, Leontientje.

De drie broers gaan naar de voordeur en trekken hun klompen aan.

LEONTINE: Mes oncles. *Ze wuift speels naar hen.*

De drie broers draaien zich om bij de voordeur.

COBEN: Leontientje. *Wuift speels.*

BELZEMIEN: Nichte Leontientje. *Wuift speels.*

CONSTANT: Leontientje. *Wuift speels.*

*De drie broers verlaten de boerenkeuken.
Cordula trekt haar zwarte cape aan.*

LEONTINE: Wat zijn ze toch de lief, hé tante.

CORDULA: Datte! Ge zoudt ze d'absolutie geven zonder biechten.

LEONTINE: Gaan we nu naar tante Zeunia?

CORDULA: Ze kan niet blijven wachten van dood te gaan hé.

LEONTINE: Gaat gij de zo mee, tante?

CORDULA: Hoe, zo mee?

LEONTINE: Ja, zo zonder chapeau en ...

CORDULA: 't Is naar een mens dat op sterven ligt dat we gaan, niet naar een Vlaamse kermis hé. *In volle zwier verlaat ze de boerenkeuken. Leontine kijkt haar na.*

VIERDE SCÈNE

Dezelfde morgen. Een uur later, 08u50.

De boerenkeuken is verlaten.

De voordeur gaat open, Constant steekt zijn hoofd binnen, kijkt en merkt dat er niemand is. Hij komt binnen en doet de voordeur voorzichtig dicht. Hij gaat naar de kast en haalt er het zakje met pralines uit. Steekt er ene in zijn mond, steekt het zakje dan terug in de kast. Hij gaat nu terug richting voordeur. Plotsklaps draait hij zich om en keert terug richting de deur van het achterthuis. Onder het rek in de muur staat een wasmand, hij neemt deze mee naar de tafel, zet deze op een stoel en haalt er wit ondergoed met kant van Leontine uit. Hij glundert wanneer hij het bekijkt.

CONSTANT: *Oh!! Hij legt het op tafel en neemt een ander stuk ondergoed en glundert nog meer. Ooohhh!!!*

De voordeur gaat open en Coben komt de boerenkeuken binnen.

COBEN: *Oh gij lelijkaard. Wat doet gij hier?*

CONSTANT: *Laat het ondergoed dat hij in zijn hand had op tafel vallen. En wat doet gij hier?*

COBEN: *Dat gaat u niet aan.*

CONSTANT: *Wel, dan voel ik mij ook niet verplicht van het u te zeggen.*

COBEN: *Precies ofdat ik het niet weet zonder dat gij het mij zegt. Ge zijt mijn broer, maar ge zijt nen slechte mens.*

CONSTANT: *En waarom?*

COBEN: *Zo in dat ondergoed van dat kind zitten snuisteren.*

CONSTANT: *Dan zijt gij ook nen slechte mens.*

COBEN: *En waarom?*

CONSTANT: *Omdat gij voor hetzelfde naar hier komt of ik.*

COBEN: *Dat peinst gij maar.*

CONSTANT: *Voor wat zijt ge hier dan?*

COBEN: Dat weet ik al niet meer. ... Maar ge kunt zien dat ge niets zegt tegen Cordule.

CONSTANT: Als gij niets zegt van mij, zeg ik niets van u.

COBEN: Wel, 't is goed. Als gij niets zegt van mij, zeg ik niets van u. Maar daarmee hebt gij wel al haar ondergoed gezien en ik niet.

CONSTANT: Ik zal het u direct in de stal wel vertellen.

COBEN: Ik zal nu zelf wel kijken. *Neemt ondergoed in zijn hand om te kijken.*

CONSTANT: g' Hebt toch uw handen gewassen?

COBEN: Wel vijf keren achter dat ik mijn laatste kar koestront gevoerd heb.

De voordeur gaat open en Belzemien verschijnt.

BELZEMIEN: Wat doet ge gulder hier?

COBEN: En gij? Wat komt gij hier doen?

BELZEMIEN: Ik was op zoek achter ulder.

CONSTANT: Wel, nu dat ge weet waar dat we zijn, kunt ge weer voortgaan. We zullen daar sebiet gaan zijn.

BELZEMIEN: Gulder zijn slecht volk. Zo in dat kind haar ondergoed zitten snuisteren.

COBEN: Precies ofdat gij voor wat anders naar hier gekomen zijt.

BELZEMIEN: Ik ... Ik weet al niet meer voor wat dat ik naar hier gekomen ben.
Nu enthousiast. Heeft ze schoon ondergoed?

COBEN: Koninklijk ondergoed. De tranen zouden ervan in uw ogen komen als ge der naar kijkt.

CONSTANT: Wat zou dat dan niet zijn, moesten we dat ondergoed zien met het lijveke van Leontientje erin.

COBEN: Ik wil gerust mijn zondagsgeld afstaan aan Cordule als ik er eens mag bijzijn als Leontientje dat aandoet.

BELZEMIEN: Eh, ge moest beschaamd zijn op uldren leeftijd.

COBEN: g' Hebt gij wel heel de nacht van Leontientje liggen dromen.

BELZEMIEN: En gij niet zeker.

COBEN: Nee.

CONSTANT: Ik heb er niet van gedroomd omdat ik niet in slaap geraakte door altijd maar op haar te liggen peinzen.

COBEN: Hij heeft het nog zwaarst vanal zitten, Belzemien.

CONSTANT: Hebt ge al gezien als ze naar u kijkt hoe dat haar oogskes blinken.

COBEN: Hebt gij dan al recht in haar ogen gekeken?

CONSTANT: Allee ja, zo min of meer hé. Als ze mij een tote gaf als ze opstond heb ik zo schuin geweg eens gekeken.

BELZEMIEN: Ik van ver. Haar ogen zijn een mengeling van blauw en zachtgrijs.

COBEN: En dat postuurke. Geen beetje vet. Geen uitstekende kont gelijk Cordule.

CONSTANT: Vanboven is ze wel ...

BELZEMIEN: Oh, ge wilt zeggen dat ge daar ook al naar gekeken hebt.

CONSTANT: Ook schuin geweg terwijl dat ze mij die tote gaf hé.

Maakt nu gebaar met zijn duimen voor zijn borst. En hebt ge gezien hoe de konijntjes achter de draad zaten vanmorgen.

Ze lachen alle drie enorm.

COBEN: Er is één ding spijtig: dat Cordule hier altijd voor ons voeten loopt.

BELZEMIEN: We gaan moeten beginnen opletten want ze begint door te hebben dat nichte Leontientje ons niet onverschillig laat.

COBEN: Die lelijke kwezel. Tante Zeunia zou beter zeggen dat ze voor de tijd dat ze nog te leven heeft bij haar moet blijven. Dan waren we hier alleen met Leontientje.

CONSTANT: 't Zal hard zijn als we zo een schoon kind weer op den trein naar Paris moeten zetten.

COBEN: Juist daarmee dat we den tijd dat ze hier nog is er dubbel en dik moeten van profiteren.

BELZEMIEN: Doe hier nu maar dat ondergoed weer in die mand vooraleer dat Cordule ons betrapt.

Coben scharrelt het ondergoed bij elkaar en wil het in de mand leggen.

CONSTANT: Maar zo niet! Cordule gaat zien dat er iemand in die wasmand zitten snuisteren heeft.

COBEN: Ja, ik kan wel niet weten hoedat het erin lag hé. Gij hebt het eruit gehaald.

CONSTANT: Deftig er weer inleggen.

De hond blaft.

COBEN: Godverdomme, de hond blaft. Cordule is daar.

BELZEMIEN: Die wasmand weg. En wij hier buiten of ze gaat vragen beginnen stellen.

Constant plaatst de wasmand weer onder het ingemaakte rek. Coben en Belzemien gaan naar de voordeur.

COBEN: Ze gaat ons zien buiten komen hé.

CONSTANT: Langshier. Hij verdwijnt in de gang. De twee broers volgen hem en trekken de deur van de gang achter zich dicht.

Cordula komt de boerenkeuken binnen. Ze trekt haar cape uit en hangt hem op de rugleuning van een stoel. Ze gaat naar een raam, trekt de gordijn weg en kijkt naar buiten. Ze doet de deur terug dicht, gaat naar de kast, opent deze en haalt er het zakje met de pralines uit. Ze fronsst haar wenkbrauwen en schudt met het zakje. Het is duidelijk dat ze denkt dat er iemand pralines uitgehaald heeft.

CORDULA: Mo...

Cordula steekt een praline in haar mond. Ze legt het zakje in de kast en doet de kast dicht. Haast onmiddellijk daarna doet ze de kast weer open en neemt een praline uit het zakje. Cordula staat nog met de praline in haar hand. Constant steekt de gangdeur op een kier open en bemerkt dat Cordula een praline eet.

CONSTANT: *Hij komt de boerenkeuken binnen, gevogld door Coben en Belzemien.*
Ge moet zien dat ge nog naar de koer kunt gaan, hé Cordule. 't Is maar dat cheekela opstopt.

CORDULA: Ewel, wat doet ge gulder hier alle drie in huis?

BELZEMIEN: Ja, uih ... *Kijkt naar zijn twee broers.*

COBEN: *Op dezelfde toonaard.* Ja, uih ...

CORDULA: Weet ge het niet misschien?

CONSTANT: 't Is nogal raar.

CORDULA: Als ge het weet! Alle drie midden de voornoene in huis.

CONSTANT: We meenden dan we nen dief gehoord hadden in huis.

CORDULA: En wat is ter gestolen?

CONSTANT: Uih ...

CORDULA: Ge ziet toch ofdat er wat weg is of niet.

CONSTANT: Nee, er is niets gestolen.

CORDULA: Ge zat op 't land en ge hoorde nen dief in huis. Hoe is dat mogelijk?

COBEN: We waren op 't hof.

CORDULA: Als ge maar weet dat ik er juist niets van geloof. Luiheid! Fabelkes om niet te moeten werken. En maakt nu maar dat ge alle drie sebiet naar 't land zijt.

BELZEMIEN: Ja, we zouden nu beter gaan voortdoen op 't land.

Ze gaan alle drie naar de voordeur. Constant maakt zijn twee broers er attent op dat ze moeten terugkeren.

CONSTANT: Ah ja, waar is Leontientje?

CORDULA: 'k Zou het niet weten.

CONSTANT: Hoe, ge weet het niet?

BELZEMIEN: g' Hebt ze toch bij tante Zeunia niet achtergelaten?

CORDULA: Peinst ge dat ik mijn erfdeel beu ben misschien? En daarbij, we zijn niet eens bij tante Zeunia geraakt.

COBEN: Hoe, en van waar komt ge dan?

CORDULA: Van bij tante Zeunia. Maar we zijn er niet bijgeraakt. 't Gaat enorm slecht met haar. Die non zegt dat de dokter niet wilt dat ze voor het moment bezoek krijgt.

CONSTANT: En Leontientje ook niet?

CORDULA: Nee, zelfs Leontine niet waardat ze zelf achter gevraagd heeft. We zijn van armoe zo moeten weerkeren.

COBEN: Ja, als die dokter het zegt.

CORDULA: Maar aan den andere kant is het een schone zaak. Als ze haar niet meer ziet voor dat ze doodgaat, vergeet ze misschien wel dat ze nog een nichtje heeft en zal ze haar testament niet meer veranderen in haar voordeel.

CONSTANT: Maar allee, 't is toch spijtig voor dat kind. Ze komt van zover om haar tante nog eens te zien en ...

CORDULA: Daar kunnen we niet mee inzitten. We moeten in d' eerste plaats aan ons eigen erfdeel peinzen.

BELZEMIEN: En waar is nichte Leontientje nu?

CORDULA: We waren nog niet heel binnen d' hekkens of ze vroeg al waar haar nonkels aan 't werk waren.

COBEN: Ze was dus geïnteresseerd in 't gene dat we aan het doen waren.

CORDULA: 't Is erg. 't Was gelijk een strontvlieg die aangetrokken werd naar nen verse paardenstront. Zij kan ulder niet missen en gulder kunt haar niet missen. 't Is hier proper. 't Begint hier echt op een slecht huis te trekken.

CONSTANT: 'k Geloof dat ik nu maar weer naar buiten ga. 't Werk kan niet blijven wachten.

BELZEMIEN: Constant, we moeten nog afspreken voor ...

CONSTANT: Nen andere keer. 't Werk kan niet blijven wachten. *Af via de voordeur.*

COBEN: Ja ja, Belzemien. 'k Vind het ook, 't werk kan niet blijven wachten.

BELZEMIEN: Maar dat komt nu toch op gene minuut op aan. w' Hebben nu toch al al dat verlet g' had.

COBEN: Ik zou nu toch liefst voortdoen aan 't werk hoor, Belzemien. *Af via de voordeur.*

BELZEMIEN: Wat krijgen die nu in ene keer. 't Zijn precies hazewinden die naar hun werk lopen.

CORDULA: Ge moet enorm achterlijk zijn om dat niet door te hebben. Waar zou dat Paris ding zijn dat ge peinst?

BELZEMIEN: Van mij mag ze lopen waar dat ze wilt. ... Maar 'k ga nu toch ook maar gaan voortdoen aan mijn werk. *Gaat snel naar de voordeur. Ge moet de klok maar luiden als 't eten is, Cordule. Af via de voordeur.*

CORDULA: 'k Zal mij nog eens goed overpeinzen ofdat ik nog wel wil koken voor zulke ouwe lelijke loeders. Wie heeft er dat nu al geweten. Binnenkort moet ik ulder gelijk onze waakhond vastleggen aan een keten. *Gaat naar de kast en haalt er het zakje met pralines uit. Nèn, van koleire eet ik nu de laatste twee ook op zie. Ze steekt gulzig de pralines in haar mond als Leontine binnenkomt met takjes appelbloesem.*

LEONTINE: Had ik het geweten, ik had er meer meegebracht, tante.

CORDULA: Jamaar, eigenlijk zou ik er voorzichtig moeten mee zijn. Zie dat ik opstop.

LEONTINE: Ik heb des fleur meegebracht, tante.

CORDULA: Fleurs? Blommen wilt ge zeggen zeker. *Ze kijkt naar de bloemen. Van waar komen die? Ze kijkt nu nog beter naar de bloemen. Eh, 't zijn verdekke blommen van nen appelaar. 't Zijn toch geen blommen van ons appelaars?*

LEONTINE: Ik vrees van wel, tante. Maar er stonden er daar zoveel.

CORDULA: Ja ja, maar dat zijn allemaal appels dat gij in uw handen hebt.

LEONTINE: Mais non, het zijn des fleur, tante.

CORDULA: Niet mais non, maar mais oui. Dat zijn blommen die appels worden. Dat is puur verlies dat gij in uw handen hebt, want die blommen dat gij afgetrokken hebt, kunnen geen appels meer worden.

LEONTINE: *Kijkt beteuterd.*

CORDULA: Doordat gij die takken afgetrokken hebt, hebben wij nu: één, twee, drie, vier, vijf ...

De voordeur gaat open en Constant komt de boerenkeuken binnen.

CONSTANT: Ah Leontientje, ge zijt hier. Hij trekt zijn klompen uit en zet ze aan tochtpaneel.

LEONTINE: Was je naar mij op zoek, oncle Constant?

CONSTANT: Wel ...

CORDULA: Wat komt gij hier nu weeral doen?

CONSTANT: Awel uih ... Ik was op zoek achter Belzemien.

CORDULA: Achter Belzemien! Sedert wanneer hebt gij Belzemien nodig voor te werken?

CONSTANT: Ik was aan 't werken, maar 'k was er niet gerust in doordat hij nog iets wilde afspreken met mij.

CORDULA: En kunt ge vandennoene niet afspreken misschien?

CONSTANT: Wel ja... Maar ja, 'k peinsde: zie dat het nu echt dringend is.

CORDULA: Wat echt dringend is, is dat ge voortdoet aan uw werk.

CONSTANT: Dat is zeker dat. *Gaat naar de voordeur. Draait zich om.* En 'k zie dat ge weer zijt van bij tante Zeunia, Leontientje.

LEONTINE: Oui en volgens tante Cordula heb ik iets gedaan wat ik absoluut niet mocht de gedaan heb.

CONSTANT: Azo een braaf kind dat ...

CORDULA: Ze trekt nu toch wel de blommen van d' appelaars af zeker.

CONSTANT: Oohh! Dat gaat hier goed rieken in huis, hé Cordule.

CORDULA: Goed rieken! Ik heb dan al zo graag dat 't stinkt, maar dat ik tijdens de winter nen appel kan eten.

CONSTANT: Dat is nu toch geen drama, hé Cordule. Voor die drie onnozele takskes.

CORDULA: 'k Zal u eens sebiet gaan zeggen hoeveel appels dat er hier aan die takken zouden gehangen hebben. Eén, twee, drie ...

CONSTANT: Ja ja, maar er vallen der nog wel nog af ook, hé Cordule.

CORDULA: Er mogen er nu nog den helft afvallen, dan ...

CONSTANT: En in die andere helft zit Jantje Tek. Dan kunt ge beter een boeketje schone bloemmekes in huis zetten.

CORDULA: Wel ...

De voordeur gaat open en Coben komt de boerenkeuken binnen.

COBEN: Ah, Leontientje, ge zijt hier. Hij trekt zijn klompen uit en zet ze aan tochtpaneel.

LEONTINE: Bonjour, oncle Coben.

CORDULA: Weet ge uw land waar ge koestront moet naartoe voeren niet meer liggen misschien?

COBEN: Wel, 't is te zeggen ... Wel ja ... Ik kwam kijken ofdat Belzemien hier nog was.

CORDULA: Belzemien! Belzemien! Dat elk zijn werk doet en daarmee gedaan.

COBEN: Maar 'k was er toch niet gerust in omdat hij mij gezegd had dat hij nog iets wilde bespreken.

CORDULA: Dat moet nu gedaan zijn met altijd maar binnen en buiten te lopen.

COBEN: Ewel ja, we zullen dan straks afspreken. 'k Zie dat ge bloemen afgetrokken hebt, Leontientje.

CORDULA: Ja. Maar volgenst Constant kan 't geen kwaad dat ze de takken van d' appelaars trekt want dit jaar gaan het er toch allemaal zijn met Jantje Tek in.

COBEN: 't Zal hier nog heel opgefleurd geraken. Bloemen in huis en een schone verschijning op 't hof.

CORDULA: 't Zal beginnen gaan zeker! 't Is zo niet dat uw koestront opengevoerd gaat geraken hé.

De voordeur gaat open en Belzemien komt de boerenkeuken binnen.

BELZEMIEN: Ah, nichte Leontientje, ge zijt hier. Hij trekt zijn klompen uit en zet ze aan tochtpaneel.

LEONTINE: Bonjour mon gentil oncle Belzemien.

CORDULA: En wat scheelt er nu weer met u? Zijt ge ook op zoek achter Belzemien?

BELZEMIEN: 'k Ben naar hier gekomen, maar sla mij dood, 'k weet niet meer waarvoor.

CORDULA: Vertrek dan maar weer en pakt die twee schone broers van u maar mee.

BELZEMIEN: Ah, 'k weet het al waarvoor dat ik gekomen ben. Voor tante Zeunia.

CORDULA: Dan zijt ge aan het verkeerde adres. Die ligt haar bijna dood te piepen in haar bed.

BELZEMIEN: Allee, eigenlijk peinsde ik op nichte Leontientje.

CORDULA: Jamaar met wie zit ge nu feitelijk in uwe kop? Met tante Zeunia of met Leontine?

BELZEMIEN: Eigenlijk met alle twee. Ik peinsde al met eens dat het toch jammer was dat nichte Leontientje tante Zeunia nog altijd niet kunnen zien heeft. 'k Zeg, zie dat ze moet getroost worden en er is niemand in huis.

CORDULA: Zij maar gerust. Tante is nog niet dood dus moet ze nog niet getroost worden.

CONSTANT: Ja en moest ze dan toch moeten getroost worden, ik ben er ook nog hé.

COBEN: Ja en in uiterste nood ik ook hé.

LEONTINE: Ik wist wel dat ik op mes chers oncles kon rekenen. Het is alleen dommage dat ik tante ook maar niet heel even kon de zien.

COBEN: Ja, daar kunnen wij natuurlijk wel niets aan doen, hé Leontientje.

CONSTANT: Leontientje moet dan gewoon maar wat langer blijven.

CORDULA: Ah ja? En voor wat zou dat goed zijn?

CONSTANT: Ik ben er zeker van dat tante vooraleer dat ze stopt met piepen nog wel eens een opflakking gaat krijgen. En dan kan Leontientje haar een paar dagen nadien gaan bezoeken.

LEONTINE: Ik weet wel niet of ik de zo lang kan blijf.

COBEN: Zit ge dan al op hete kolen om weer naar Paris te vertrekken, Leontientje?

BELZEMIEN: Ge zit hier anders wel in onze weg niet hé.

LEONTINE: Ik weet alleen niet of papa mij zolang kan de mis? A la maison doe ik al het huishoudelijk werk en ...

CONSTANT: Ho, maar uwe papa zal dat wel verstaan en voorlopig zijn patatten zelf schillen.

CORDULA: Die vent zal wel ander werk te doen hebben. En ook daarbij dat is geen mannenwerk. Nu dat Leontine toch bij tante Zeunia niet kan gaan, kan ze beter weer vertrekken naar Paris.

BELZEMIEN: Als ze nu al weerkeert naar Paris gaan ze daar peinzen dat ze hier niet welkom was.

LEONTINE: Ik zou het de echt dommage vind moest ik nu al terug moeten vertrek. Peut-être kan ik papa enen brief schrijf waarin ...

BELZEMIEN: Een goed gedacht, nichte Leontientje. Ik zal u helpen om die brief te schrijven. We zullen ons daar vandenavond op uw kamer eens mee bezighouden.

COBEN: g' Hebt gelijk dat ge wat langer blijft, Leontientje. Tante Zeunia zou het u anders misschien wel kwalijk pakken dat ge alweer vertrokken zijt.

CORDULA: Tante Zeunia is zo kortzichtig niet. En ook daarbij, veel kwalijk zal ze het haar niet meer kunnen pakken, want volgens de dokter ligt ze al met haar één been in haar kist.

BELZEMIEN: Cordule! Zo spreekt ge over tante niet.

CORDULA: Ik kan maar zeggen wat die dokter zegt hé.

COBEN: Dat is dus een reden te meer waarom dat Leontientje wat langer zou blijven.

CORDULA: Ah ja?

COBEN: Als het inderdaad zo erg gesteld is met dat één been van tante zal ze misschien niet lang meer leven en ...

BELZEMIEN: Nonkel Coben heeft gelijk, nichte Leontientje. Als de begraving van tante Zeunia nu toch in het zicht komt, kunt ge beter nog wat langer blijven.

CORDULA: En als haar vader haar nu eens echt niet kan missen. Tante Zeunia zal het haar niet kwalijk pakken dat ze al vertrokken is, want ze zal het niet meer weten.

CONSTANT: Cordule, hoe is dat nu toch mogelijk. Als dat kind nu nog wat langer wilt blijven.

COBEN: Ja, als ze zij nu nog wat langer wilt blijven.

BELZEMIEN: Bij ja. Ze blijft zij zolang ofdat ze wilt.

LEONTINE: Avec plaisir, oncles. Maar langer dan een week zal echt de niet gaan. Ik kan ook de madam van de boutique in Paris niet langer in de steek laat.

COBEN: De boutique?

LEONTINE: In Paris werk ik voor une madame die een boutique heeft van lingerie.

CONSTANT: Zo een zaak waardat ze corsets verkopen, wilt ge zeggen.

LEONTINE: Oui. Maar ook van die fijne lingerie.

COBEN: Dan maakt gij uw fijn wit ondergoed zeker zelf, Leontientje?

LEONTINE: Wat wilt gij de zeg, oncle Coben?

COBEN: Ewel die schone modellekes van u, dat ge die ...

CORDULA: Wat zit gij daar weeral te zeveren? Hoe zoudt gij nu kunnen weten welk ondergoed dat Leontine draagt.

CONSTANT: Awel hij ... Hij heeft altijd al nen fijne neus gehad, hé Cordule.

BELZEMIEN: Dat ziet ge toch zo hé, Cordule. Zo een fijn kind, draagt fijn ondergoed. Is het geen waar, nichte Leontientje?

LEONTINE: *Speels.* Vous êtes curieux, oncle Belzemien.

BELZEMIEN: Niet curieus, maar 'k weet alleene graag alles, nichte Leontientje.

CORDLA: Het zal nu beginnen gaan hé. Al die rare praat hier niet in huis.

COBEN: Ik peins dat gij graag ondergoed draagt met veel kant, Leontientje.

CONSTANT: Ja, Leontientje, nonkel Cobe is aan het vissen in troebel water hé.

CORDULA: Dat het kan beginnen gaan had ik gezegd. Ge zoudt beter met ulder werk in ulder hoofd zitten inplaats van met zulke gemene dingen.

CONSTANT: Dat gij een onderbroek moest dragen van de soort dat Leontientje draagt, ge zoudt u de barones van de parochie voelen zeker Cordule?

CORDULA: Drie grote onnozelaars waardat ge daar staat. Zulk ondergoed is maar voor pretmadams uit de stad. Voor dat gemeen vrouwvolk. Hier op den buiten hebben de mensen dat niet nodig.

CONSTANT: Hier hebben ze graag dat alles schoon weg zit, Leontientje.

CORDULA: Al dat prettenondergoed. Dat is geld in 't water smijten. Er is geen ene mens die ziet wat ge onder uwe rok aanhebt.

CONSTANT: Uw tante Cordula is ter niet voor te vinden om er sjiel bij te lopen vanonder, hoor Leontientje.

CORDULA: En ik ben er ook niet voor te vinden dat ge gulder hier op ieder uur van den dag komt binnengelopen om te zeveren.

COBEN: Er moesten afspraken gemaakt worden hé.

CORDULA: Inderdaad. We gaan goed afspreken. Als ge nu niet maakt dat ge sebiel op ulder land zit, zit ik achter ulder met de koterhaak.

CONSTANT: *Tot zijn twee broers. Dan zouden we nu misschien toch beter naar ons land gaan. Leontientje, zoals dat we afgesproken hebben. Hij wuift speels naar haar terwijl hij naar de deur gaat. Leontine wuift terug. Hij gaat zijn klompen aantrekken.*

COBEN: *Ja, ook zoals dat we afgesproken hebben hé. Hij wuift speels naar haar terwijl hij naar de deur gaat. Leontine wuift terug. Hij gaat zijn klompen aantrekken.*

BELZEMIEN: En wij hebben al afgesproken, hé nichte Leontientje. Ik kom dus vandenavond bij u op uw kamer voor die brief naar uw papa te schrijven.

CONSTANT: *Hij komt terug naar de tafel bij Belzemien en Leontine. Heila heila, die brief kan hier in de keuken geschreven worden ook hé.*

COBEN: *Hij komt terug naar de tafel bij Belzemien en Leontine. Heila heila, als ge maar weet dat die brief hier ook kan geschreven worden hé.*

CORDULA: *Ze neemt de koterhaak van bij de Leuvense stoof en zit ermee achter haar broers die door de voordeur verdwijnen. Zijt ge nu haast alle drie buiten, ja?!
Ze loopt ze achterna.*

VIJFDE SCÈNE

Drie dagen later. 09u30.

Zondagmorgen. De drie broers zitten in hun zwart kostuum rond de tafel.

BELZEMIEN: Ja ja, allemaal goed en wel dat we dringend moeten bepeinzen wat we vandenachternoene met nichte Leontientje gaan doen. Maar wie zegt er dat er niet ga moeten gewerkt worden.

COBEN: Gewerkt worden! 't Is wel zondag, hé Belzemien.

BELZEMIEN: Dat weet ik ook. Maar ik weet ook dat we van al den tijd dat nichte Leontientje hier is nog niet veel gedaan hebben. 't Zou kunnen gebeuren dat Cordule spreekt van 't achterstallig werk in te halen.

CONSTANT: Dat Cordula zelf koestront voert. En daarbij, wat zou Leontientje wel niet peinzen van ons. 't Is zondag en we zouden nu nog genen tijd hebben voor haar.

COBEN: Constant heeft gelijk, Belzemien. Als gij wilt werken, zult ge samen met Cordule koestront moeten voeren. Ik ga vandenachternoene met Leontientje op het gemak een ritje met de sjeeze rijden.

CONSTANT: Dat kunt ge wel vergeten.

COBEN: Ah ja? En wie gaat er mij tegenhouden dat ge peinst? Cordule?

CONSTANT: Ik heb vandennacht liggen peinzen welke Leiekronkels dat ik Leontientje ga laten zien vandenachternoene.
Zodus zult ge uw sjeeze niet moeten uithalen.

COBEN: Ge gaat gij juist niet kronkelen met Leontientje. Schrijft al maar op uwen buik: geen chance. Met de sjeeze gaat ze rondrijden.

BELZEMIEN: En gulder peinst misschien dan mijn schapen gaan wachten van te lammeren totdatte gulder weer zijt van ulder uitstapkes. Leontientje kan hier niet weg want negen keren op tien gaat er vandenachternoene weer een schaaap lammeren.

CONSTANT: Leontientje heeft al drie dagen naar uw stomme schapen staan kijken. Het zal haar al meer of beu zijn.

COBEN: Juist daarmee dat ze beter kan meerijden met mijn sjeeze.

BELZEMIEN: Zo gaan we der wel niet aan uit geraken hé. Leontientje kan haar onmogelijk in drie verdelen.

COBEN: Juist daarmee datte gulder van ulder plannen gaat moeten afzien.

CONSTANT: Niets van. 't Zal den enigste zondag zijn dat Leontientje hier is, zodus ga ze met mij mee ...

BELZEMIEN: Der moet daar nu toch wel een oplossing voor te vinden zijn.

CONSTANT: Bij ja. Haalt gij mee Cobe al 't achterstallig werk in. Ik zal met Leontientje naar de Leie gaan.

BELZEMIEN: We moeten een planning maken waardoor dat er geen ene van ons gedrie benadeeld is. Leontientje blijft hier totdat er een schaap gelammerd heeft en dan ...

CONSTANT: Ja, en als uw schapen maar vandenavond beginnen te lammeren hebt gij heel den achternoene met Leontientje in den boomgaard gezeten en kunnen wij ons uitstapke wel vergeten.

COBEN: Ja, ge moet niet peinzen dat we achterlijk zijn, hé Belzemien.

BELZEMIEN: Zo gaan we der niet uitgeraken hé.

COBEN: Leontientje zal zelf wel beslissen met welk ene van haar nonkels dat ze haren zondagachternoeene wilt doorbrengen.

BELZEMIEN: Dan zit ik op rozen. Ze zal nog bijlange niet vergeten zijn welk nen schonen brief dat ik voor haar opgesteld heb.

CONSTANT: Ze zal al veel minder vergeten zijn dat ik haar gisteren geholpen heb om haar bed op te maken.

COBEN : Oh, gij geniepigaard. Gij hebt samen met Leontientje ...

CONSTANT: En gij dan. Ge zoudt uw eigen vergeven voor confiture op haar boterhammeke te mogen smeren.

BELZEMIEN: Allee allee, al dat spel niet. We zullen wel zien. Kwestie is ze niet ziek, want vandaag duurt het nu toch echt wel lang vooraleer dat ze opsta.

CONSTANT: Dat kan ze ons niet aandoen. Nee nee nee, Leontientje zal in topconditie zijn voor met mij langs de Leie te lopen.

COBEN: Wel gij ...

CONSTANT: En nu moet ik eens naar buiten. *Af via de voordeur.*

COBEN: Hui! Als 't hij peinst dat hij zijne slag zal thuishalen zal hij ferm mis zijn. Waarom zou Leontientje eindeloos te voet langs de Leie lopen verkiezen boven op haar gemak in mijn sjeeze zitten?

BELZEMIEN: Hij peinst alleen maar op zijn plezierkes.

COBEN: En ik op de mijne!

BELZEMIEN: Allemaal goed en wel dat iedereen voor zijn plezierkes staat, maar we kunnen nu toch moeilijk ruzie beginnen maken. Wat moet nichte Leontientje dan wel van ons niet peinzen.

COBEN: Hoe dat ge het ook draait of keert. Simpel zal 't niet zijn. Drie nonkels voor één nichtje.

BELZEMIEN: 't Zal allemaal van nichte Leontientje zelf afhangen.

COBEN: Ik peins al met eens op iets. Waarom moest Constant zo al met eens naar buiten?

BELZEMIEN: Zoudt ge peinzen dat er iets niet pluis is?

COBEN: We zouden toch beter eens gaan kijken. Want als ge 't mij vraagt is hij ons een peer aan het stoven. *Af via de voordeur.*

BELZEMIEN: Mijn hoofd eraf als het niets met Leontientje te maken heeft. *Af via de voordeur.*

De gangdeur gaat open en Leontine verschijnt in haar nachthemd. Ze kijkt even in het rond en gaat dan naar het raam, ze trekt het gordijn even weg en kijkt naar buiten. Op dat ogenblik komt Constant van achter het tochtpaneel en bemerkt Leontine die hem niet kan zien, daar ze met haar rug naar het paneel staat. Hij steekt zich weer weg achter het paneel en doet het geluid van een haan na.

CONSTANT: *Achter tochtpaneel.* **Kukelekuu! Kukelekuu!!**

LEONTINE: *Ze komt van achter het gordijn en kijkt naar het tochtpaneel.*
Is daar iemand?

CONSTANT: *Achter tochtpaneel. Kukelekuu! Kukelekuu!!*

LEONTINE: *Goedemorgen, oncle Constant. Ze gaat zonder naar Constant te kijken naar de tafel en gaat zitten.*

CONSTANT: *Komt van achter het tochtpaneel bij Leontine. Potverdomme. En ik heb nog zo mijn beste gedaan omdat mijn stem op die van nen jonge haan zou getrokken hebben. Hij trekt zijn klompen uit en zet ze bij het tochtpaneel.*

LEONTINE: *Maar eigenlijk zijt gij nog enen ‘jongen haan’, hé Oncle Constant.*

CONSTANT: *Hooo! Gij zijt met blommekes aan ’t smijten, hoor Leontientje.*

LEONTINE: *Ik smijt met de blommekes naar enen jeune premier die rare liedjens zingt voor zijne jeune cousine.*

CONSTANT: *Jadatte! Zo nen zware parlé op uw nuchter maagske. Ik durf haast wedden dat gij nen ondeugenden droom gehad hebt vandennacht.*

LEONTINE: *Ondeugend. Speels. Vous êtes curieux, oncle Constant. Waart gij de naar mij op zoek?*

CONSTANT: *Ewel ja, uih ... Ah, ja ja, ’k weet het al weer. We waren zo ongerust dat ge maar bleef slapen dat mijn broers mij gevraagd hebben om eens te komen kijken ofdat alles wel in orde was met u.*

LEONTINE: *Met mij alles bien, oncle Constant.*

CONSTANT: *Jamaar, ’k ziet, Leontientje. ’k Ziet. Hij kijkt naar haar borsten. De konijntjes ... Gij zijt in form. ’t Weer is in form. Dat gaat ideaal zijn voor ons wandelingske langs de Leie vandenachternoe.*

LEONTINE: *Enthousiast. Meent gij de echt dat ge met mij après midi wilt gaan de wandelen langs de Leie, oncle Constant?*

CONSTANT: *Zeker dat. We gaan gaan kijken naar het schoon stromend water. Naar het mals groen gras. Naar ’t riet dat in de wind speelt. De jonge wilde hanen die achter mekaar zitten in ’t water.*

LEONTINE: *Gij wordt enen beetje poëtisch, oncle Constant.*

CONSTANT: *Ja, ’k heb altijd al een beetje weggehad van nen filosoof hé.*

LEONTINE: Tu es gentil, oncle Constant. *Geeft hem een kus.* Dat is dan de afgesproken?

CONSTANT: Zeker, Leontientje. Als ter iets zeker is, is 't dat. ... Ja, 't is natuurlijk nu nog mogelijk dat nonkel Cobe vraagt om mee te rijden met zijn sjeze. Maar nen goeie raad, Leontientje. Niet doen. Doe ... dat ... niet.

LEONTINE: Et pourquoi pas?

CONSTANT: Wel, in d' eerste plaatse kunt ge dan natuurlijk niet meegaan met mij naar de Leie. Maar ten tweede. Gevaarlijk. Veel te gevaarlijk, Leontientje.

LEONTINE: Ah oui?

CONSTANT: Ja, nonkel Cobe wordt nen dag ouder en hij heeft zo geen vast hand meer om ons paard in bedwang t' houden. Stelt u voor dat ge in zijn sjeze zit en zijn paard slaat op hol.

LEONTINE: En is dat dan de al eens gebeurd?

CONSTANT: 't Zal wel zijn. Zijn paard is eens zodanig op hol geslegen dat ... Zijn paard liep al in Zomergem en zijn sjeze stond nog in Landegem.

LEONTINE: En wat heeft oncle Coben daar dan de van gezegd?

CONSTANT: Hij heeft dat altijd verzwegen voor ons, Leontientje.

LEONTINE: Mais. Hoe komt het dat gij het de dan weet?

CONSTANT: Awel, ja ... 't Is te zeggen... Ah, omdat iemand die het zien gebeuren heeft, het mij verteld heeft. Ge moogt er wel tegen hem niet van beginnen, Leontientje. Hij kan der niet tegen dat hij zou moeten toegeven dat hij eigenlijk met dat paard niet meer overweg kan. Maar onder ons gezegd en zeker gezwegen. Wreeeeed gevaarlijk.

LEONTINE: Dan ... Dan kan ik de misschien ...

CONSTANT: Beter niet meerijden. Groot gelijk dat ge met mij meegaat in plaats van met nonkel Coben, Leontientje. Groot gelijk. ... En dan dat lammeren van die schapen. Nog zoiets, Leontientje.

LEONTINE: Slaan le mouton dan ook op de hol?

CONSTANT: Nee nee, dat nu wel niet. Maar als ze moeten lammeren. Al dat bloed en ... Zelfs uw tante Cordule valt er flauw van. En 'k kan u verzekeren. Die kan nochtans tegen een duwke hoor.

LEONTINE: Mais ...

CONSTANT: Minstens drie nachten gaat ge der geen oog van toedoen.

LEONTINE: Puis ...

CONSTANT: Zijt ge beter dat ge met mij meegaat. 'k Vind het ook.

COBEN: *Off, op het erf.* Ja, hij moet ergens zijn hé. Hij kan toch niet in rook opgegaan zijn.

BELZEMIEN: *Off, op het erf.* 't Is raar. Zelfs als ge zijnen naam roept, antwoordt hij niet.

LEONTINE: Zijn dat niet oncle Belzemien en Coben die achter de u op zoek zijn, oncle Constant?

CONSTANT: Sstt, Leontientje. Ze kunnen beter niet weten dat ik hier bij u ben. Ze zijn zodanig jaloers dat ze der zekers iets zouden achter zoeken.

LEONTINE: Mais, oncle Constant ...?

CONSTANT: Ze zouden peinzen dat ik met u te doen heb, Leontientje.

LEONTINE: Mais tu es la famille. Tu es mon oncle.

CONSTANT: *Wendt zich even af van Leontine.* Ja ja, maar als de verliefdheid aanwezig is, zijt ge daar niet mee bezig. *Kijkt terug naar Leontine.* Allee, 'k wil zeggen: zij houden daar wel geen rekeninge mee.

COBEN: *Off, op het erf.* Constant! Waar zit gij?

BELZEMIEN: *Off, op het erf.* En ge moet nu niet doen ofdat ge ons niet hoort hé!

CONSTANT: Laat ze maar roepen en zoeken, Leontientje. Als 't hun beu is, zullen ze wel stoppen.

LEONTINE: *Ze staat recht.* Maar waarom mogen zij de niet weet dat ...?

CONSTANT: *Legt zijn vinger op haar mond.* Sstt! Ze gaan ons horen.

BELZEMIEN: *Off, op het erf.* Hij is hier niet hé, Cobe. Moest hij in nen boom zitten, we zouden hem zien.

COBEN: *Off, op het erf. Als ge 't mij vraagt is 't niet pluis. We gaan nog eens in de schuur gaan kijken.*

CONSTANT: *Blijft nog even met zijn vinger op de mond van Leontine staan. Doet hem dan weg. Speels. Hooo! En zoeken dat ze doen.*

LEONTINE: Maar ... Maar waarom mogen zij ons de niet hoor, oncle Constant?

CONSTANT: Ze schieten ons gegarandeerd dood met hun ogen vol van jaloezie.

LEONTINE: C'est aussi un peu bizarre.

CONSTANT: 't Is daar niets raars aan, Leontientje. 't Is tenandere den eerste keer dat ik eens echt alleen ben met u. Volgens mij moeten we der van profiteren. *Hij doet haar aan tafel zitten en gaat naast haar zitten.*

LEONTINE: Wat ...? Wat wilt gij de zeg, oncle Constant?

CONSTANT: Dat we nu eens over vanalles en nog wat kunnen klappen dat we niet kunnen als d' ander der bij zijn.

LEONTINE: En over de wat wilt gij dan parler, oncle Constant?

CONSTANT: Awel zo over ... Ik heb nog niet eens de kans gehad van u te zeggen welke schone mademoiselle dat gij geworden zijt.

LEONTINE: Binnenkort doet ge mij bloos, oncle Constant.

CONSTANT: *Neemt haar vast bij haar schouders. Zo een schoon figuurke. Zo schone ...*

LEONTINE: *Ik geloof dat ik nu toch echt wel de honger krijg. Ze voelt zich duidelijk wat onwennig, staat op en gaat naar de ingemaakte kast naast de schouw.*

CONSTANT: *Veert ook recht. Hoo, Leontientje, ik vind u zo ... zo ...*

LEONTINE: *Ze kijkt hem aan voor ze de kast opent. Ge zijt wel mon oncle, oncle Constant. Ze opent nu de kast en haalt er en pot confituur uit.*

CONSTANT: *Dat weet ik. Voor zichzelf. En dat gaat spijtig genoeg altijd zo blijven ook. Terug tot Leontine. Maar ik vind u ...*

LEONTINE: *Hoe vindt ge mij, oncle Constant? Ze blijft heel even aan de ingemaakte kast staan.*

CONSTANT: Ik vind u ... Ik ... Ik vind u 't liefste nichtje dat ik heb.

LEONTINE: *Ze komt nu terug bij Constant. Dat is ook de niet moeilijk. Ge hebt er maar ene. Tikt speels met haar vinger op zijn neus. En nu moet mijne gentil oncle mij un tartinne avec confiture de prume klaarmaak. Ze geeft hem de pot confituur.*

CONSTANT: *Hij zet de confituur op tafel. Met plezier, Leontientje. Met al 't plezier van de wereld. Uwen nonkel Gentil ga dat eens sebiet voor u doen. Hij trekt haar stoel achteruit. Zet u maar, mijn allerliefste nichtje. Hij laat haar op de stoel zitten.*

De voordeur gaat open en Belzemien en Coben komen de boerenkeuken binnen.

COBEN: Awel, waar waart gij? We hebben heel het hof afgezocht, maar ge waart nergens te vinden.

CONSTANT: Ge ziet toch waar dat ik ben. Hier.

COBEN: Ja, weeral bij Leontientje. Hij trekt zijn klompen uit en zet ze bij het tochtpaneel.

LEONTINE: *Gaat bij de twee nonkels en geeft ze een kus.*
Bonjour, oncle Coben. Bonjour, oncle Belzemien.

COBEN: Ah, dag Leontientje.

BELZEMIEN: Nichte Leontientje. Goed geslapen?

LEONTINE: *Bien sur, oncle Belzemin. Merci. Hij trekt zijn klompen uit en zet ze bij het tochtpaneel.*

CONSTANT: *Neemt Leontine mee naar de tafel. Kom, Leontientje, zet u nu maar aan tafel. 't Is tijd voor uw boterhammeke te eten.*

CONBEN: Ja, en ik zal het snijden en er pruimeconfituur opdoen voor u, Leontientje.

BELZEMIEN: Ja en ik zal u een potje koffie uitgieten.

LEONTINE: Jullie zijn allemaal de zo lief vandaag.

COBEN: *Terwijl hij een super dikke boterham snijdt. Ik zou al altijd zo gediensstig willen zijn hebben. Maar tegen dat gij opstaat ben ik al naar 't land, hé Leontientje.*

BELZEMIEN: *Terwijl hij haar koffie uitschenkt. Ja en ik ben altijd al in de stallen hé.*

CONSTANT: Mijn broers zijn nu gediensig, maar ik zal vandenachternoene mijn gediensigheid laten zien, Leontientje. Ik zal mij opofferen voor straks met u een wandelingetje langs de Leie te maken.

COBEN: Dat was toch vandaag dat wij met de sjeze gingen rijden nietwaar, Leontientje.

LEONTINE: Wel ...

CONSTANT: Zeg het maar, Leontientje. Ge moet niet verlegen zijn. Ze is bang van u paard.

COBEN: Ah ja! Ik peins zelfs dat ik diegene ken die er haar bang van gemaakt heeft.

CONSTZANT: Ik zit daar voor niets tussen.

BELZEMIEN: Ja, luister, nichte Leontientje, als ge bang zijt van een paard, kunt ge beter op 't hof blijven en naar de schapen kijken die gaan lammeren.

LEONTINE: Wel ...

COBEN: Let op mijn woorden, Belzemien, der zal ook wat aan mankeren.

CONSTANT: Zeg het maar, Leontientje, ge moet niet verlegen zijn. Ze valt altijd flauw als ze bloed ziet.

BELZEMIEN: En gisteren stond ze nog te springen voor der bij te zijn als ter een schaap moest lammeren.

CONSTANT: Ja, gisteren is vandaag niet, hé Belzemien.

COBEN: Ik vraag mij toch af waar Constant gezeten heeft als 't hij nergens te bespeuren was. Ik peins dat er één of andere raren engelbewaarder Leontientje in haar oor geblazen heeft dat ze beter kan meegaan naar de kronkels van de Leie.

CONSTANT: Hooo! Is 't waar, Leontientje? Staat ge te springen voor ...?

LEONTINE: Wel ...

COBEN: Zeg het maar hoor, Leontientje. Maar ge zoudt liever niet meegaan hé.

LEONTINE: Wel, ik wil de eigenlijk heel graag met ieder van jullie meegaan. Mais ce n' est pas possible. Daarom zou ik de liever niet willen kies.

COBEN: Dat is klappen zie, Leontientje. *Tot Constant.* Ge had het u heel anders voorgesteld zeker?

CONSTANT: Maar ...

BELZEMIEN: Nichte Leontientje heeft gelijk dat ze uitkomt voor haar gedacht. Maar als ze met geen ene van ons gedrie meegaat, betekent dat wel dat we hier allemaal heel den achternoene binnen gaan zitten.

CORDULA: Als ge maar weet dat Cordule dat niet zal moeten weten. Als we hier toch maar niets zitten te doen, zal ze ons binnen de kortste keren aan 't werk zetten.

COBEN: We moeten wat uitvinden hé.

LEONTINE: Ik weet het!

CONSTANT: Zeg het mij, Leontientje. Zeg het mij!

BELZEMIEN: Eerst aan mij, nichte Leontientje. Want ik ben den baas van 't hof.

COBEN: En dan aan mij, Leontientje, want ik ben hier den tweeden baas.

LEONTINE: Er ligt daar zo een jolie 'putse' midden de weiden. Ik wil dat jullie mij daar après midi, leren zwemmen.

Coben en Belzemien reageren terzelfdertijd heel enthousiast.

BELZEMIEN: Ho, een goed gedacht, nichte Leontientje!

COBEN: Met veel plezier, Leontientje!

CONSTANT: Ze zijn zodanig enthousiast dan ze zelfs vergeten dat ze niet eens kunnen zwemmen, Leontientje. Maar met plezier, want ik kan wel zwemmen.

BELZEMIEN: Ho ho ho! Niet kunnen zwemmen!

CONSTANT: Waarom gingt ge dan gelijk nen baksteen onder die keer dat ge in de Leie gesukkeld waart?

COBEN: Ja, Belzemien, gij zult moeten aan de kant blijven staan kijken, maar ik ga mee in 't water.

CONSTANT: Gij kunt al evenveel niet zwemmen of Belzemien.

COBEN: Wel, dan versmoor ik. Ik heb het er voor over om Leontientje te leren zwemmen.

BELZEMIEN: Ge blijft gij juist gelijk ik op 't droge. Zie dat er ongelukken van voortkomen. Constant leert nichte Leontientje zwemmen en wij blijven aan de kant staan voor te kijken ofdat hij het haar goed leert.

CONSTANT: Ja, de beste stuurliu staan aan wal hé.

COBEN: 'k Zeg ja, maar 't is ferm tegen mijn goesting.

LEONTINE: Ge moet niet treuren, oncle Coben. Ge zult er evenveel plezier aan beleef. C'est alors convenu?

CONSTANT: Zo afgesproken, Leontientje. Ik zal zelfs een halfuur voor tijd al aan 't zonneputse zijn.

COBEN: Samen met ons zult gij naar 't zonneputse gaan.

BELZEMIEN: Ja, der is natuurlijk wel nog één groot probleem hé.

Iedereen kijkt nu naar Belzemien.

BELZEMIEN: Cordule.

COBEN: Ja, verdoemme, daar hebben we geen rekening mee g' houden. En we kunnen der wel zeker van zijn dat diene veredelde kwezel weer dwars zal liggen.

LEONTINE: En als ik het de haar nu eens heel lief vraag?

COBEN/BELZEMIEN/CONSTANT: *Ze geloven er niet in. Oeiiiiii!!!*

CONSTANT: 't Antwoord zal al heel wat minder lief zijn, vrees ik. Nee nee, Leontientje, ge kunt dat beter niet doen. Anders valt ge helemaal uit haar gratie. We gaan 't in den duik doen.

BELZEMIEN: Dat is onmogelijk waar, Constant. Der moet maar een blad wegwaaien op 't hof en z' heeft het al gezien.

COBEN: Dan moet ze van 't hof hé.

LEONTINE: Oui! Tante Cordula moet tante Zeunia een bezoek breng en ondertus ...

CONSTANT: Hooo, Leontientje begint ook al met van die rare truken in haar lijveke te zitten.

BELZEMIEN: Ja ja, dat is 't! Cordule moet Wees Gegroetjes gaan lezen bij tante Zeunia en wulder gaan met nichte Leontientje naar 't zonneputse.

COBEN: Voor mij gaat 't niet bijtijds 'après midi' kunnen zijn.

BELZEMIEN: Dat ga de schoonsten achternoene uit heel mijn leven zijn.

CONSTANT: Der zal nog nooit zo een schoon eendeke in ons zonneputse gezwommen hebben.

Cordula komt de boerenkeuken binnen met haar zwarte cape aan en haar handtas bij zich.

CORDULA: Ewel, is de tafel nu nog aan de kant niet?

BELZEMIEN: Nichte Leontientje heeft wat langer geslapen met dat 't zondag is.

CORDULA: Terwijl ze haar cape uittrekt en haar handtas weglegt. Hui! Heeft ze dan al enen dag vroeg opgestaan?

LEONTINE: Bonjour, tante Cordula.

CORDULE: Leontine. En omdat Leontine nog moet eten, moet ge gulder hier ook rond de tafel blijven hangen.

COBEN: g' Hebt het misschien nog niet door, maar 't is wel zondag, hé Cordule.

CORDULA: De laatsten tijd is 't alle dagen zondag bij ulder.

BELZEMIEN: Alles is zo goed of gezaaid.

CORDULA: Eh, werd het genen tijd misschien? En Leontine zal haar nu moeten gaan kleden, want sebiet komt er nen beestekoopman naar hier.

BELZEMIEN: Ah ja, wie?

CORDULA: En 't heeft geen zicht dat ze hier in haar nachthemd zit.

LEONTINE: Dan ga ik ... Ze staat op en gaat naar de deur van de gang. Tot de 'sebiets'. Ze wuift speels naar haar nonkels.

De drie nonkels praten door elkaar heen en wuiven naar Leontine.

COBEN: Ja, tot de sebiets, Leontientje.

BELZEMIEN: Nichte Leontientje.

CONSTANT: Trekt maar uw zondagse kleed aan, Leontientje.

Leontine af deur naar de gang.

BELZEMIEN: Wat was dat daar van dienen beestekoopman, Cordule?

CORDULA: Niets was ter daarvan. Ik heb dat gezegd omdat Leontine haar zou gaan kleden en omdat ik ulder alle drie eens goed de les zou kunnen spellen.

CONSTANT: En dat voor onze zondag.

CORDULA: Terwijl dat ik in de hoogmis zat, heb ik zo eens aan 't één en 't ander zitten peinzen.

CONSTANT: Ge zijt dus niet me ons Heer bezig geweest.

CORDULA: 't Is maar dat het nu het moment niet is voor onnozelheden. ... Ik wil ulder maar zeggen: zo kan dat hier niet voortgaan.

COBEN: En waarom niet? Wat ...?

CORDULA: Allee, ze vallen weer uit de lucht. Wat wordt er hier nog van werk gedaan op 't hof? De schoon heren lopen den helft van de week met ulder beste kostuum aan. 't Werkvolk wordt niet meer gecontroleerd en de mensen in 't dorp beginnen derover te spreken.

CONSTANT: En wie zijn die mensen? Gij, Cordule?

CORDULA: Dat speelt geen rol! Der moet verandering inkomen. 's Nuchtings gaat ge van den eerste keer naar ulder land inplaats van in den boomgaard te blijven ronddraaien totdat ge ziet dat de gordijnen van haar kamer opengaan om dan met één of ander foefke binnen te komen om haar te kunnen zien. De geburen hebben mij achter de mis gevraagd wat dat ge gulder 's nuchtings altijd in uldren boomgaard loopt te doen.

CONSTANT: Zegt dat we de worms weggagen uit ons appels.

CORDULA: Groten onnozelaar waar dat ge daar zit. Belzemien!!!

BELZEMEN: *Aarzelend.* Ja, Cordule?

CORDULA: Gij zijt den oudsten op 't hof dus is 't aan u om in te grijpen. Sedert dat dat ding uit Paris hier gearriveerd is, zijt ge gulder precies dezelfde niet meer.

BELZEMIEN: Der gebeurt hier toch niets verkeerd.

CORDULA: 't Wordt dan hoog tijd dat ge eens goed rondom u kijkt.

BELZEMIEN: Ik kan nu toch tegen dat kind niet beginnen reclameren.

CORDULA: 't Is tegen dat kind niet dat ge moet reclameren. 't Is tegen uw eigen en tegen uw twee broers. 't Is maar dat heel 't dorp der begint over te klappen. Binnenkort is madam weer vertrokken naar Paris, maar zullen wij met den achterklap zitten.

COBEN: g' Overdrijft weer, hé Cordule.

CORDULA: Ga eens naar 't dorp, ge zult het dan zelf horen. Ik durf haast mijne kop niet meer buiten steken. 't Zal best zijn als tante ...

CONSTANT: Gedraagt tante haar nu ook al niet meer gelijk dat 't zijn moet?

CORDULA: Ik ben die non tegengekomen in d' hoogmis en ze zegt dat het voor alle uren kan zijn.

COBEN: En wat heeft Leontientje daar nu mee te maken?

CORDULA: Dat ze achter de begrafenis rap op den trein naar Paris gezet zal worden, dat heeft het er mee te maken. Vandenachternoe ga ik met haar nog eens tot bij tante Zeunia gaan.

CONSTANT: Dat zal niet gaan.

COBEN: Nee, dat zal niet gaan.

BELZEMIEN: Ewel, ik peins ook niet dat dat zal gaan.

CORDULA: En weten d' heren ook waarom niet?

Leontine komt de boerenkeuken binnen met haar zondagse kled aan. Ze draait eens in het rond.

LEONTINE: Regarde, j'ai fini om 'den beestenkoopman' te ontvang.

CONSTANT: Jawadde, Leontientje ge staat er snel op.

COBEN: Ja, dat kleedske staat u.

BELZEMIEN: En 't kleur past goed bij u, nichte Leontientje.

CORDULA: 't Zal nu beginnen gaan zeker! Leontine, ik had gepeinsd van vandenachternoene met u nog eens bij tante Zeunia te gaan. Maar volgens uw nonkels gaat dat niet gaan.

LEONTINE: Je suis désolé, tante. Maar mes oncles et moi gaan ...

CONSTANT: Leontientje kan daar niet tegen. Ze wordt altijd ongemakkelijk als ze mensen zie die aan 't doodgaan zijn.

CORDULA: Eh, wat houdt dat nu in. Slagen kunt ge der wel niet meer van krijgen hé.

CONSTANT: Als ze der ongemakkelijk ...

CORDULA: 't Is al goed. 'k Zal wel alleen gaan.

COBEN: Ja, en blijft maar heel den achternoene weg.

CORDULA: En hebt ge daar ook een reden voor?

CONSTANT: Ewel ... Anders zou die non nog peinzen dat we geen compassie hebben met tante Zeunia.

CORDULA: We zullen nog wel zien. En loopt nu nog maar wat buiten, dat ge hier niet heel den tijd voor mijn voeten loopt als ik mijn eten moet gereed doen.

CONSTANT: Ga ook maar mee naar buiten, Leontientje. Zie dat ge anders voor uw tante haar voeten loopt.

LEONTINE: *Enthousiast, speels.* Kunnen we dan eerst eens gaan zien naar het “zonneputse”?

CORDULA: Zonneputse?!!!

ZESDE SCÈNE

Dezelfde dag, in de namiddag. 14u25.

De boerenkeuken is verlaten. Buiten op het erf hoort men stemmen.

Leontine is enorm aan het lachen en het giechelen.

De voordeur zwaait open en Leontine komt in haar drijfnatte nachthemd de boerenkeuken binnen gelopen. Ze loopt naar de deur van de gang en blijft daar staan. Ze houdt haar handen voor haar borsten en blijft met haar rug naar haar nonkels staan.

LEONTINE: Ne regarde pas! Niet kijken!

Coben en Belzemien komen onmiddellijk na Leontine de boerenkeuken binnen gelopen.

COBEN: Oh, Leontientje, ge ziet er ...

BELZEMIEN: Djuu djuu djuu. Dat ik dat nog allemaal mag meemaken in mijn ouwe dagen.

LEONTINE: Fermer les yeux, oncles.

COBEN: Ons ogen toedoen! Zie dat van hier. Voor ene keer dat er hier iets tezien is.

BELZEMIEN: In 't begin zwomde gelijk nen pui , nichte Leontientje.

LEONTINE: Oncle Constant is ene goeie enseignant. Terwijl ze dit zegt, draait ze zich om naar haar nonkels en laat haar armen zakken.

Coben en Belzemien weten niet wat ze tezien krijgen.

COBEN/BELZEMIEN: Ooohhh!!!

COBEN: Nen ... Nen goeie leermeester! Voor beginners hé. Want 'k peins dat gij nu al beter zwemt dan nonkel Constant zelf.

BELZEMIEN: Dat komt omdat gij snel van aanpakken zijt.

LEONTINE: Où est l'oncle Constant?

COBEN: Ofwel is 't hij nu aan 't verdrinken ofwel probeert hij uit 't zonneputse te geraken.

LEONTINE: Moeten we dan niet gaan help om Oncle Constant ...?

COBEN/BELZEMIEN: *Heel overtuigend. Neeeee!!*

BELZEMIEN: Maakt u geen zorgen, nichte Leontientje. Als 't hij ondergaat zal 't hij wel spartelen totdat hij weer bovenkomt.

COBEN: En wat vond ge nu zelf van uw zwemavontuur, Leontientje?

LEONTINE: C'était fantastique, oncle Coben. Maar alles is hier zo fantastique. Was het niet dat mon papa travaille à Paris, ik zou hier de voor altijd willen blijf.

BELZEMIEN: Zijt gij hier dan zo graag, nichte Leontientje?

LEONTINE: Oui. Alles is hier zo complètement différent. Jullie zijn zo gentil pour moi. De gezonde lucht. Al dat groen. Les arbres, les fleurs, les oiseaux siffleurs.

COBEN: Ja, den enige vogel die hier af en toe een raar liedje fluit is uw tante Cordule.

Constant komt in drijfmatte broek en hemd de boerenkeuken binnen.

LEONTINE: *Lacht.* Mais, oncle Constant. Hoe ziet ge eruit.

COBEN: Ja, een verzopen waterkicken heeft er niets aan.

CONSTANT: Ja, merci. Nen mens offert hem dan eens op om zijn nichtje te leren zwemmen.

BELZEMIEN: En g' hebt het vaneigens wreed tegen uw goesting gedaan.

LEONTINE: Ik was al de ongerust dat gij de zolang wegbleef, oncle Constant.

CONSTANT: Ik zat vast met mijn voeten in de modder van het zonneputje, Leontientje.

COBEN: Ga ulder nu maar gaan afdrogen en gaan omkleden dat Cordule ulder hier zo niet ziet.

LEONTINE: En nog eens danke u wel omdat gij mij de hebt geleerd zwem, oncle Constant. *Geeft hem een kus.*

CONSTANT: En gij nog eens danke u wel omdat ik u heb mogen leren de zwem, Leontientje. *Geeft haar op zijn beurt een kus.*

COBEN/BELZEMIEN: Heila heila heila!

LEONTINE: Et aussi un bisou pour mes deux oncles jaloux.

Ze geeft Coben en Belzemien eveneens een kus.

COBEN: Dat begint er al beter op te trekken.

LEONTINE: *Gaat nu terug naar de deur van de gang. Vlak voor ze verdwijnt wuift ze speels. Tot de ‘sebiets’.* Af via deur naar de gang.

BELZEMIEN: *Wuift. Tot sebiets, nichte Leontientje.*

COBEN: *Wuift.* Ge moet u niet haasten, maar hoe eerder dat ge weer zijt, hoe liever dat ik het heb.

CONSTANT: Ik zal mij dan ook maar gaan herkleden. *Hij wuift op dezelfde manier als Leontine. Tot de sebiets. Af deur naar de gang.*

COBEN: Maakt dat ge weg zijt, oude lelikaard.

BELZEMIEN: Cobe, ’k weet niet ofdat ge het gelooft, maar ik heb vandaag de schoonsten dag van mijn leven beleefd.

COBEN: En ik niet zeker. Heel mijn lijf begon te tintellen als ik Leontientje uit dat water zag komen met haar nachthemdeke dat zo schone tegen haar lijveke plakke van de natte.

BELZEMIEN: Hebt gij dan durven kijken?

COBEN: In ’t begin niet. Maar achter nen tijd kon ik mij niet meer inhouden.

BELZEMIEN: Ik heb tussen mijn wimpers gekeken. Maar ’k heb alles toch goed gezien.

COBEN: *Zet zijn duimen rechtop tegen zijn borst. En de konijntjes die o schone achter den draad zaten te kijken.*

BELZEMIEN: De lente is niet alleen in ’t land. Vandenachternoe was ze ook in ons. Ik voelde mij gelijk een bloem dat openbloede bij d’ eeste lentezon.

COBEN : Bij mij was ’t precies ofdat ik jaren vervroren geweest was en nu begon t’ ontdooien.

De voordeur gaat open en Cordula komt in volle vaart binn.

CORDULA: Maakt ulder kruis!

COBEN: Wat scheelt er mee u? Wordt ge nu helemaal kwezel?

CORDULA: Maakt ulder kruis! Tante is dood!

BELZEMIEN: *Terwijl hij een kruisteken maakt.* Hoe, tante is dood? Zoal met eens.

COBEN: *Maakt nu ook een kruisteken.* Hoe kan dat nu?

CORDULA: Doordat ze al met eens gestopt is met ademen hé. Die non en ik zaten het één Wees Gegroet achter t' ander te lezen terwijl dat ze naar ons lag te kijken en te piepen. Al met eens keek ze nog, maar piepte ze niet meer.

COBEN: Ja, eigenlijk was 't te verwachten hé. Die non had het vanmorgen al gezegd dat het voor alle uren kon zijn.

CORDULA: En toch doet 't maar aardig. Ze zit nog nog naar u te kijken, maar eigenlijk kijkt ze niet meer, want ze zit dood.

BELZEMIEN: Ze mag niet klagen. z' Heeft hier vijfennegentig jaar mogen rondlopen.

COBEN: Wanneer gaan we ze begraven?

CORDULA: Dat zal ze waarschijnlijk in haar testament laten beschrijven hebben.

BELZEMIEN: Verdikke ja, dat testament.

CORDULA: Vaneigens, dat testament! 't Is nu dat 't zal beginnen. We moeten zo rap mogelijk naar den notaris. Dan zullen we weten ofdat we benadeeld zijn door dat ding uit Paris.

BELZEMIEN: Dat is iets dat tante nooit zou doen.

COBEN: En z' heeft Leontientje niet eens meer gezien.

CORDULA: Afwachten! 't Is maar als ze dat ding bevoordeeld heeft dat haar koffer voor Paris nogal rap gereed zal staan.

BELZEMIEN: Maar Cordule, wacht eens uwen tijd af.

CORDULA: We zullen niet meer moeten wachten, de notaris zal het ons sebiet gaan vertellen zie.

COBEN: Moet ik 't paard en de sjeeze uithalen voor ...?

CORDULA: Zijt ge op uw hoofd gevallen?! Te voet gaan we!

Als we nog in 't testament staan en we komen weer met ons geld zouden de mensen wel peinzen dat we een ereronde aan 't rijden zijn met tante haar geld.

BELZEMIEN: Gij peinst meer op wat de mensen zeggen dan op ons gemak.

CORDULA: Gemak, ja. Dat is 't enige waardatte gulder de laatsten tijd op peinst. En waar zit dienen andere pee gemak?

COBEN: Ja ... *Hij kijkt naar Belzemien.*

CORDULA: *Tot Belzemien.* Wel?

BELZEMIEN: *Kijkt naar Coben.* Ja ...

CORDULA: Jamaar wat 'Ja'?

COBEN: Hij is wat gaan rusten.

CORDULA: Met zo een schoon weer buiten. *Bemerkt nu plasjes water op de vloer.* En wat is dat hier?

BELZEMIEN: Waar?

CORDULA: Hierzie, die nattigheid op de vloer.

COBEN: Dat ... Costant heeft wat gemorst als 't hij water gedronken heeft.

CORDULA: Wat gemorst! Eh die plas is haast groot genoeg om der u in te verdrinken. *Kijkt nu naar de andere kant van de keukenvloer.* En hier. *Kijkt om zich heen.* En ... Van de voordeur, naar de deur van de gang. Wat is ter hier gebeurd?

COBEN: Ik weet van niets hoor. Ik heb heel den achternoene buiten gezeten.

CORDULA: En gij, Belzemien?

BELZEMIEN: Ik weet ook van niets. Ik heb heel den achternoene aan 't zonneputse gezeten.

CORDULA: Aan 't zonneputse?!

COBEN: Stommekloot!

CORDULA: Wat is dat daar van 't zonneputse?

BELZEMIEN: Ik heb in 't gras gezeten aan 't zonneputse.

CORDULA: En daardor ligt het hier binnen allemaal nat. Jamaar, wacht eens. Zeg dat het geen waar is hé!

COBEN: En wat is ter geen waar?

CORDULA: Datgene wat dat ik peins.

COBEN: En wat peinst ge?

CORDULA: Waar zit Constant?

BELZEMIEN: Hij is ...

CORDULA: *Opent de deur van de gang, verdwijnt in de gang.*

COBEN: Gij grote stommekloot waar dat ge daar staat.

CORDULA: *Komt terug de boerenkeuken binnen.* Waterdruppels van hier naar de zolder en naar dat ding haar kamer. Wat is ter hier gebeurd?

Belzemien en Coben halen hun schouders op.

CORDULA: Constant heeft met dat ding in 't zonneputse gezeten.

COBEN: Wat dat gij nu peinst, Cordule.

CORDULA: Ik peins dat niet, 't is zo. Ge moest beschaamd zijn!

BELZEMIEN: Ge zijt weeral te geweldig, hé Cordule. Constant heeft gewoon nichte Leontientje leren zwemmen.

CORDULA: In de grond van schaamte moest ge zakken.

CONSTANT : *Komt in zijn zwart kostuum de boerenkeuken binnen.*

CORDULA: Al de duivels uit de hel zouden ulder voor de rest van ulder leven moeten ambeteren.

CONSTANT: Ja, g' hebt het weer goed zitten, Cordule.

CORDULA: 'k Ben beschaamd dat ge mijn broer zijt. Slechte mens. Met dat ding in die plas water kruipen.

CONSTANT: *Kijkt naar Belzemien en Coben.* Hebt ge weer uldren mond voorbij moeten klappen.

COBEN: Alsof dat we nog uitleg moesten geven. *Wijst op de plas met water.* 't Ligt hier haast evenveel water of in 't zonneputse.

CORDULA: Geen vijf minuten kunt ge ulder alleen laten.

CONSTANT: Is dat nu zo erg. Dat kind leren zwemmen.

CORDULA: Voor ulder is ter niets nog erg. 't Is allemaal de schuld van dat gemeen ding uit Paris. Moest ik vragen om mij te leren zwemmen, ge zoudt andere dingen te doen hebben.

CONSTANT: Er zou ook geen leren aan zijn, hé Cordule.

LEONTINE : *Komt aangekleed van achter het kamerscherm en verlaat de slaapkamer.*

CORDULA: Slechte manieren! Dat zijn 't! En gulder zijt daarmee gediend. Met dat mannenvolk kunt ge juist niets aanvangen. Der is niets zo dwaas op de wereld of mannenvolk. En wat had ze aan voor te zwemmen?

CONSTANT: Haar nachthemd.

CORDULA: In haar nachthemd in dat water. Eh heel 't gebuurte heeft vaneigens staan kijken.

COBEN: Der was in uren in 't ronde gene mens te zien.

CORDULA: Peinsde gulder. De geburen zullen wel staan loeren heben vanachter ulder fruitbomen. Hooo! Binnenkort worden we afgeschilderd als 't slechtste hof van uren in 't rond. En dat allemaal door ...

LEONTINE: *Komt de boerenkeuken binnen.* Bonjour, tante Cordula.

CORDULA: Ik ben nu in gene staat voor nen goendag tegen u te zeggen. Wat dat ge gedaan hebt met die drie grote onnozelaars hier is schandalig. Dat is den eerste en tezelfdertijd ook de laatste keer dat dat hier gebeurd is.

LEONTINE: Is het dan zo terrible dat oncle Constant mij heeft de leren zwem?

CORDULA: Alleen 't slecht vrouwvolk loopt met ulder lijf bloot.

COBEN: Uttetut, Cordule. Schoon vlees mag gezien worden.

CORDULA: En dat allemaal terwijl dat er zo iets verschrikkelijks gebeurd is.

LEONTINE: Quoi?

CORDULA: Terwijl dat gij mee uw blote konte in 't water zat, heeft tante Zeunia haar adem voor de laatste keer gepiept.

LEONTINE: Tante Zeunia ... En ik heb de haar niets eens meer kunnen zien.

CORDULA: Ja, ge kunt niet overal zijn hé. Bij tante Zeunia en in die gemene put.

BELZEMIEN: Ja ja, Cordule, we beginnen het nu stillekesaan wel te weten hé.

CORDULA: Schandalig is 't. Als ik ulder nog ene keer ook maar omtrent diene put zie, vul ik hem op, al is 't met nen kortwagen aarde mee nekeer.

BELZEMIEN: Doordat tante Zeunia gestorven is worden we bij den notaris verwacht voor de voorlezing van 't testament.

CORDULA: En ge kunt zien dat ge daar ulder manieren houdt of 'k doe ulder onterven.

CONSTANT: 't Is wel tante Zeunia haar testament, 't uwe niet, hé Cordule.

CORDULA: Weet één ding nu al maar zeker: achter de begrafenis zal ter hier 't één en 't ander veranderen.

COBEN: Kwestie moeten we nog werken. Zie dat tante ons een fortuin achter laat.

CORDULA: Ulder manieren houden heb ik gezegd. We zijn dan weg dat dienen notaris niet peinst dan we niet geïnteresseerd zijn.

LEONTINE: Gaan we met de 'sjeeze', oncle Coben?

CORDULA: De sjeeze blijft waar dat ze sta: in de schuur.

CONSTANT: 't Is maar dan mijn voeten al wat moe zijn.

CORDULA: Zwemt straks een beetje. 't Schijnt dat dat er wreed goed voor is.
Af via de voordeur.

CONSTANT: Moest het zijn dat ge te moe wordt, ik zal u wel op mijne rug dragen hoor, Leontientje.

COBEN: Ja, en in 't weerkeren moog ge op de mijnen zitten.

BELZEMIEN: En ik sta reserve voor zowel in 't doorgaan of in 't weerkeren, nichte Leontientje.

CORDULA: *Komt terug de boerenkeuken binnen. Is 't nog voor vandaag?!!*

ZEVENDE SCÈNE

Drie dagen later in de avond. 21u48.

Cordula en de drie broers zitten rond de tafel. De broers zitten er duidelijk afwezig bij. Er brandt een petroleumlamp.

CORDULA: Allee, al bij al is 't nog meegevalen. z' Heeft tenminsten dat ding uit Paris niet bevoordelingd en haar maar gegeven wat dat er haar toekomt. *Kijkt nu naar de drie broers.* Is 't niet waar toch?

De drie broers antwoorden niet en Cordula praat dan maar gewoon verder.

CORDULA: Ja, 't is natuurlijk spijtig dat ze al dat geld aan die non gegeven heeft die haar de laatsten tijd verzorgd heeft. Ze moest zij feitelijk niets geven voor al 't gene dat ze gedaan heeft, want z' is ter dik voor betaald geweest. *Kijkt nu naar de drie broers.* Is 't niet waar toch?

De drie broers antwoorden niet.

CORDULA: Zeg!!! Is 't ulder teveel voor t' antwoorden misschien?

BELZEMIEN: Waart ge tegen ons bezig, Cordule?

CORDULA: Nee, tegen tante Zeunia die vandeveurnoene begraven is.

COBEN: Wat hebt ge gezegd, Cordule?

CORDULA: Ja, saluut. 't Leven is voor de rappe. Morgen nekeer.

COBEN: 't Komt misschien door tante.

CORDULA: Door tante! 'k Peins dat ulder compassie voor tante wreed kleine is. g' Hebt nog nooit zoveel dreupels gedronken of achter haar begrafenis.

CONSTANT: 't Was voor niets ook, hé Cordule.

CORDULA: Ge moet geen zand in mijn ogen strooien. Volgens mij zit dat ding uit Paris der voor iets tussen.

COBEN: Begint ge weer visioenen te zien, Cordule.

CORDULA: Ik heb nog nooit visioenen gezien en bij ulder is 't binnenkort ook gedaan met visioenen te zien. Sebiets zit ze op den trein en zal de rust hier vanzelfs weer keren. Ulder hart zal dan weer normaal kunnen slaan.

CONSTANT: Precies of dat ons hart nu...

CORDULA: Hui ! Haar bezoek zal ulder leven nogal met enigste jaarkes verkort hebben. Moest ze nog acht dagen langer blijven, we zitten weer met nen dooien in de familie.

BELZEMIEN: Gij kunt toch overdrijven, Cordule.

CORDULA: Ge kunt niet meer slapen van op haar te liggen peinzen. Ge kunt niet meer eten met manieren omdat ge met zenuwen aan ulder maag zit.

CONSTANT: 't Is nog aardig dat ge niet zegt dat we der alle drie 't speen gaan aan overhouden ook.

CORDULA: Ik zal hier 't einde van mijn gemak niet kennen als ze op dienen trein zit.

COBEN: Ze kan toch nog blijven tot zaterdag.

CONSTANT: Dan kan ze evengoed nog nen dag langer blijven en zondag vertrekken.

CORDULA: Ze zal niet zaterdag of zondag vertrekken, maar morgen: donderdag.

COBEN: Op nen dag zal 't nu niet opaan komen, hé Cordule.

CORDULA: Morgen en genen dag later. Ik heb haar tenandere al gezegd dat ze haar koffers mag beginnen pakken.

BELZEMIEN: Ja, feitelijk, vertrekken moet ze toch hé. 't Zal ons wel allemaal aardig doen.

CORDULA: Aardig doen! Ik zal der in ieder geval geen traan voren laten of een uur van wakker liggen.

COBEN: Gij, Cordule. Ge noemt daar nu weer iemand ook.

CORDULA: Ja, ik. 't Verschil tussen mij en ulder is dat ik mij niet rond haar vinger laten draaien heb gelijk gulder. Gulder hebt ulder zo onnozel of dat ge groot zijt laten maken door dat ding.

BELZEMIEN: Met u overdrijven altijd. Wulder wildegen gewoon niet hebben dat ze iets tekort zou g' had hebben den tijd dat ze hier was.

CORDULA: Ja ja, ge zult het gulder wel uitleggen. z' Is 't mij niet waard van der nog meer woorden aan vuil te maken. Ik ga mijn bed gaan opzoeken. *Af, deur naar de gang.*

COBEN: *Tot Belzemien.* Ewel 'k meendegen datte gij der ging voor zorgen dat ze nog tot 't einde van de week kon blijven.

BELZEMIEN: g' Hebt toch ook wel g' hoord dat er van deze keer geen bemiddelen mogelijk was.

CONSTANT: Gij zijt hier toch den baas. Wat is dat nu.

BELZEMIEN: Ja ja, maar 't is maar als Leontientje hier vertrokken is dan we wulder nog moeten tegare leven met Cordule.

COBEN: Weet ge wat da 't is? ... Spijtig.

CONSTANT: Ik zal dat maar moeilijk kunnen gewoon worden zonder haar.

BELZEMIEN: 't Zal weer zijn gelijk vroeger hé. Werken. Werken. En nog eens werken.

COBEN: Geen beetje leute meer. Geen schone verschijning op 't hof.

CONSTANT: Niets niet meer om voor wakker te liggen 's nachts.

BELZEMIEN: Maar aan den andere kant wisten we dat er nen dag ging komen dat ze weer zou vertrekken naar Paris.

CONSTANT: Van mij mocht het nog wat langer geduurd hebben. 'k Ga buiten nog wat gaan uitwaaien.

Af, via de voordeur.

COBEN: Dat is de merde aan heel die affaire hier. Ze brengen u iets schoons, maar als ge het goed en wel hebt, moet ge het weer geven.

BELZEMIEN: En toch zullen we der ons moeten in schikken.

COBEN: Der zal toch nog meer of enen boterham moeilijk door mijn keelgat gaan tegen da 'k het hier zonder haar weer gewoon zal zijn.

BELZEMIEN: 't Is best dat we maar één nichtje hebben dat op verlof kan komen. Nen mens zou anders voor zijnen tijd oud zijn. *Hij staat recht en gaat naar de deur van de gang.*

COBEN: Misschien is het toch maar goed dat Leontientje binnenkort weer vertrekt naar Paris. Anders zou nen mens der wel verliefd op worden.

BELZEMIEN: Ge wilt toch niet zeggen dat gij ook ...?

COBEN: Wie dan nog? *Staat eveneens recht en gaat naar de gangdeur.*

BELZEMIEN: *Kijkt heel even Coben aan.* 't Is al weer over. *Verdwijnt via de gang.*

COBEN: Awel, bij mij dan ook. *Verdwijnt via de gang.*

Constant komt via de voordeur de boerenkeuken terug binnen. Hij komt naar de petroleumlamp om deze uit te draaien als de gangdeur opengaat en Leontine verschijnt in haar nachthemd met een kaarsenpan in haar hand met brandende kaars.

CONSTANT: Ah, Leontientje, ge zijt ook nog niet aan 't slapen.

LEONTINE: Ik kan de slaap niet vindt, oncle Constant. Ik dacht nog wat na over de begrafenis van tante Zeunia.

CONSTANT: 't Was een schone begraaving, hé Leontientje. Den duursten dienst dat er is.

LEONTINE: Et tans de gens. Tante moet de graag hebben gezien geweest in de dorp.

CONSTANT: Zeker, Leontientje.

LEONTINE: *Ze gaat zitten.* Weet ge, oncle Constant, ik voel mij de zo onwennig, zo ...

CONSTANT: Ik ook, Leontientje. Ik voel mij ook zo ...

LEONTINE: Tourne dans mon ventre.

CONSTANT: Bij mij juist hetzelfde, Leontientje. Ook allemaal draaiingen in mijnen buik.

LEONTINE: Het zal waarschijnlijk wel hebben te maak met het afscheid.

CONSTANT: Awel, ik peins dat het bij mij ook daardoor komt.

LEONTINE: Demain ben ik de terug in Paris. Plus d'oncles, geen 'reutelende' tante Cordula meer. Fini met de eindeloze weiden, de gezonde lucht. Geen 'Zonneputse' meer.

CONSTANT: *Hij wendt zich af.* 't Is niet te geloven dat dat allemaal voorgoed voorbij gaat zijn hé. Ik ... Ik ga dat niet kunnen gewoon worden dat gij hier niet meer zijt. Voor mij zal dat ... Ik ga altijd maar met mijn gedachten bij u zijn. Blijven peinzen op u totdat ...

LEONTINE: Oncle Constant ...?

CONSTANT: Ik moet het u zeggen, Leontientje. Ik kan het gewoon niet langer meer verzwijgen, want dat geval laat mij niet meer los. Dag en nacht zit ik maar mee één ding in mijn hoofd en dat zijt gij. Ik ben verliefd geworden op u. 'k Weet 't, ik ben uwen nonkel, maar ik kan der echt niets aan doen. Het is sterker dan mij. Ik heb het langen tijd in bedwang kunnen houden. Maar sedert dat ik met u in 't zonneputse gezeten heb en u in uwe puurste vorm mogen bewonderen heb, kan ik het niet meer onderdrukken. Ik moet u hebben, Leontientje. *Hij neemt haar vast en begint haar te kussen.* Trouwt met mij. Dan kunt ge voor altijd hier blijven.

LEONTINE: *Spartelt tegen.* Oncle Constant!

CONSTANT: Het kan niet dat ge niets voelt voor mij. Het kan gewoon niet achter al 't gene dan we hier samen al mogen beleven hebben.

LEONTINE: *Ze slaat op zijn handen omdat hij haar zou met rust laten.* Stop ermee, oncle Constant. Stop ermee of ik begin te roep. *Ze is los uit omhelzing en kijkt naar de deur van de gang. Ze opent de gangdeur.*

CONSTANT: Nee, Leontientje, doe dat niet. Ge moet niet bang zijn, ik ga aan u niet komen. Dat was enorm dom van mij, ik ... Ik meende alleen ...

LEONTINE: Mag ik erop reken dat gij mij de gerust laat, oncle Constant?

CONSTANT: Op mijn woord van eer, Leontientje. Ge moet vergeten wat ik gedaan heb. Het was niet mijn bedoeling van u te kwetsen, maar het gevoel in mij ... Ge moet het mij vergeven.

LEONTINE: ... Het is u de vergeef, oncle Constant. ... Ik kan de u zelfs begrijp. Alles was hier zo eentonig, zo de dagelijks et puis je suis venu.

CONSTANT: Ja, en dan arriveerde gij. Jong, los, speelt.

LEONTINE: Ik had mij voorgenoom van als ik de hier was, mij eens de uit te leef. Ik wist alleen niet dat jullie hier veel minder de los met elkaar omgaan.

CONSTANT: Hier in Nevele is ter niets de los, maar alles de vast, Leontientje. Hier zijt ge verplicht van in 't gareel te lopen.

LEONTINE: Mais je n'ai jamais pensée dat gij door al die 'spellekes' op de mij verliefd zoudt word. Had ik dat de geweet dan ...

CONSTANT: Het is allemaal mijn schuld, Leontientje. Ik heb mij laten gaan. Ik peinsde dat ik weer twintig jaar was. Alles was zo totaal anders met dat gij hier waart. Mijn lijf begon te ontdooien en ... Enfin. *Hij kijkt van haar weg.*

LEONTINE: *Ge moet de niet treuren, oncle Constant. Ze gaat terug op de stoel zitten. Ze trekt de stoel die naast haar staat iets achteruit als uitnodiging aan Constant om naast haar te komen zitten.*

CONSTANT: *Ik uih ... Maakt met een vragend gebaar naar de stoel Leontine duidelijk of het de bedoeling is dat hij er komt zitten.*

LEONTINE: Oui.

CONSTANT: Avec plezier, Leontientje. *Hij gaat op de stoel naast haar zitten.*

LEONTINE: *Ze kijkt hem even glimlachend aan en geeft hem een kus.*
Et j'ai un secret pour toi.

CONSTANT: Potverdomme. Gij hebt een geheim voor mij.

LEONTINE: Oui. *Ze praat in zijn oor.* Gij blijft voor altijd mijn lievelingsnonkel.

CONSTANT: En meende dat ook echt, Leontientje?

LEONTINE: Oui.

CONSTANT: Hooo!!! Kunt ge dat nog eens in mijn ander oorke fluisteren ook.

LEONTINE: *Staat op, loopt achter Constant door naar de andere kant van de stoel, gaat nu op zijn schoot zitten en fluistert in zijn oor.*

ACHSTE SCÈNE

Leontine staat met Cordula in de boerenkeuken. Ze staat klaar om te vertrekken. 09u50.

CORDULA: Ja, nu versta 'k het ook niet meer hé. Normaal staan ze te springen om bij u te kunnen zijn en nu dat ge naar de statie moet gevoerd worden, zijn ze precies alle drie in rook opgegaan.

LEONTINE: 't Is maar dat le train niet zal wachten, tante.

CORDULA: Hij zou der wel mee te doen hebben, moest hij achter al diegene die niet op tijd kunnen komen, moeten wachten.

LEONTINE: Bientôt moet ik toch nog enen dagje langer blijven.

CORDULA: Hé? *Ze gaat snel naar de voordeur, opent deze en roept naar buiten. Als ge hier alle drie niet sebiets zijt, moet ge d'eerste veertien dagen niet meer binnenkomen om t' eten ook. Ze doet de voordeur dicht en komt bij Leontine. Let op mijn woorden: ze zullen hier alle drie nogal rap gaan zijn.*

LEONTINE: Alors ...

CORDULA: Alors, zal 't tijd zijn voor weer naar Paris te gaan hé.
Maar ja, voor dat ge 't weet zoudt ge u hier toch beginnen vervelen hé.

LEONTINE: Merci pour l'hospitalité et ...

CORDULA: Pour l' ho ... Ewel ja, dat zal wel graag gedaan zijn zeker. 't Heeft ons wel t' één en 't ander gekost aan eten en drinken, maar 't is tenslotte aan geen vreemde gegeven hé. Ge blijft tenslotte nog altijd ons Aspessie haar dochter.

LEONTINE: Pardonne moi als ik de door mijne actions u de af en toe eens op de stang heb gejaagd.

CORDULA: Ewel, 't is goed. 'k Zal 't u vergeven.

De voordeur gaat open en Constant komt de boerenkeuken binnen.

CORDULA: Ah, nummer één is daar. Waar zit ge gulder? Leontine moet naar de statie gevoerd worden hé.

CONSTANT: *Bedrukt. Cobe zal dat wel doen zeker. Hij trekt zijn klompen uit en zet ze aan het tochtpaneel.*

CORDULA: 't Wordt dan hoog tijd dat hij hier is.

LEONTINE: Gaat gij dan niet de mee naar la gare, oncle Constant?

CONSTANT: Ik zou wel willen, Leontientje, maar, 'k weet niet... 'k Voel mij precies niet al te goed vandaag.

CORDULA: 't Moet weer lukken. Van heel den tijd dat ze hier is, is 't hij springlevend en als ze naar huis moet, heeft hij overal last van.

CONSTANT: Het komt waarschijnlijk een beetje door 't afscheid.

CORDULA: Eh, wat is ter daar nu aan gelegen. Veertien dagen geleden is ze toegekomen en nu vertrekt ze weer. Moest ik mij daar allemaal niet goed voor voelen.

CONSTANT: Ik ben der een beetje mijne kluts door kwijt.

CORDULA: Ge zijt gij dan rap uwe kluts kwijt.

De voordeur gaat open en Belzemien komt de boerenkeuken binnen.

BELZEMIEN: Hebt ge geroepen, Cordule?

CORDULA: Eh, 't zal wel. Leontine moet naar de statie gevoerd worden, maar der komt geen ene van ulders gedrieën af.

BELZEMIEN: *Bedrukt. Cobe zal haar wel voeren. Hij trekt zijn klompen uit en zet ze aan het tochtpaneel.*

CORDULA: Hij mag dan wel beginnen komen hé.

LEONTINE: Gaat gij de dan ook niet mee naar la gare, oncle Belzemlien?

BELZEMIEN: 'k Weet het niet, nichte Leontientje. Maar 'k voele mij zo...

CORDULA: Niet al te goed en den helft van uwe kluts kwijt zeker. Zet u daar dan maar nevenst dienen andere klutser.

BELZEMIEN: 'k Weet niet hoedat het komt, maar ...

CORDULA: Uttuttut, laat uldren uitleg maar zitten. Coben kan Leontine voeren en gulder kunt dan weer voortdoen aan ulder werk.

CONSTANT: Aan den andere kant gaat het dan natuurlijk maar een mager afscheid zijn voor Leontientje. Zo maar juist Cobe die ...

BELZEMIEN: Wel ja, nu dat ge het zegt. We zouden misschien toch beter meegaan en ...

CORDULA: Kijk kijk kijk, z' horen van werken en al met eens is ulder ziekte over.

De voordeur gaat open en Coben komt de boerenkeuken binnen.

CORDULA: Als 't voor te zeggen is dat ge uwe kluts kwijt zijt en u niet goed voelt, keert dan maar weer van waar dat ge gekomen zijt.

COBEN: Wat scheelt er mee u, Cordule? *Hij trekt zijn klompen uit en zet ze aan het tochtpaneel.*

CORDULA: Spant nu maar 't paard in, 'k heb hier al complimenten genoeg g' hoord. Binnenkort staat dienen trein in Paris en staat Leontine hier nog. Ik haal nog wat uit 't achterhuis om mee te doen naar Paris. *Af, deur achterhuis.*

LEONTINE: *Enthousiast.* Mes trois oncles gaan dus mee naar la gare.

COBEN: Ge kunt gulder hier ook afscheid pakken van Leontientje hé.

CONSTANT: We gaan wulder mee naar de statie.

BELZEMIEN: Ge zoudt teveel plezier hebben aan de statie.

COBEN: Plezier hebben! Hoe kunt ge nu plezier hebben als g' uw nichtje op den trein naar Paris moet zetten.

CONSTANT: Ja, we steken het niet weg, maar we hadden u liever binnengehaald dan weggevoerd, Leontientje.

LEONTINE: Aan ieder belle chanson komt er vroeg of de laat een eind. Maaaaar! Ik heb de heeel groot nieuws. Ik ...

CORDULA: *Komt de boerenkeuken binnen met een pakje.* Hier zie, wat schotelvlees voor papa Paris.

LEONTINE: Merci, tante Cordula. Et au revoir. *Ze geeft haar een hand en wil haar een kus geven.*

CORDULA: *Trekt zich weg. Ja, ook au de revoir. Ze wendt zich af. Amaar jongens toch !*
Sebiets staat ze in Paris en sta ik hier nog bezeverd. Tot haar broers. En span nu 't paard
maar in.

CONSTANT: We gaan dat sebiets doen, Cordule. Maar Leontientje zei dat ze nog groot
nieuws had.

COBEN: Ja, Leontientje, vertel het ons.

BELZEMIEN: Laat komen dat groot nieuws, nichte Leontientje.

LEONTINE: Wel, ik hebbe de beslist dat, als het de enigzins mogelijk is, ik volgende
printemps de terug kom. En dat voor de minstens drie weken!

CORDULA: Hé??!!!!
